

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 26.09.2011. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић, заменик тужиоца за ратне злочине Бруно Векарић,
- стручни сарадник из Тужилаштва Јелена Владисављев,
- пуномоћници оштећених Мустафа Радоњићи, Наташа Кандић и Марина Кљајић,
- оптужени Поповић Срећко, Звонимир Цветковић, Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, Видоје Корићанин, Вељко Корићанин, Николић Милојко, Обрадовић Зоран, Брновић Радослав, Топлица Миладиновић, Момић Ранко, Сокић Абдулах – сви оптужени доведени из притвора и они који се бране са слободе,
- браниоци оптужених, адвокати Крсто Бобот, Перовић, Шћепановић, Борковић, Радивојевић, Мршовић, Палибрк, Крстић Дејан, приправници из канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, изволите.

АДВ.ОГЊЕН РАДИЋ: Бранилац окривљеног Ранка Момића, адвокат Огњен Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Огњен Радић?

АДВ.ОГЊЕН РАДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли сте сагласни да данас држимо претрес?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес ОДРЖИ.

Главни претрес почиње изнова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вас, господине Момићу, важи следеће, да је веће у саставу, ја сам Снежана Николић-Гаротић, с десне стране је судија Винка Бераха-Никићевић, с леве стране је судија Растко Поповић. Имате ли примедбе, Ви или бранилац на састав већа?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нема. Остали до сада нису износили примедбе.

Од оптужених се узимају лични подаци.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНИХ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Миладиновић Топлица, молим Вас да само подизањем руке из посебног дела суднице потврдите да ли има или нема измена у Вашим личним подацима. Уколико има, изаћи ћете овде. Оптужени Миладиновић Топлица, Поповић Срећко, Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, Цветковић Звонимир, Брновић Радослав, Корићанин Видооје, Корићанин Вељко, Сокић Абдулах, Обрадовић Зоран, Николић Милојко, да ли има неких измена у Вашим личним подацима? Нема.

Сви оптужени са подацима као у списима предмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, оптужени Момићу да дођете овде на место за оптужене.

ОПТУЖЕНИ РАНКО МОМИЋ

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, укључите молим Вас микрофон. Питаћу Вас прво за Ваше личне податке. Реците ми, да ли има неке измене у односу на Ваше податке од 20. априла 2011. године, када сте овде први пут били код истражног судије?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема.

Са личним подацима као на записнику о саслушању окривљеног од 22.04.,2011. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ваши надимци, само ми то реците, «Боске», «Босанац» и «Ракун»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, молим Вас још каже овде, каквог је имовног стања. На то питање, одговорили сте, лошег имовног стања. Да ли имате неку непокретну или вреднију покретну имовину која је на Ваше име?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Немам, сада ми је тренутно и жена остала без стана, избацили су је и тако, још горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте подстанари?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, у Подгорици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте били запослени?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам, на багерима радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сталном радном односу или?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не у сталном, избеглица како бих Вам то објаснио, имао сам уговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радили сте на одређено?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, све без радног стажа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На одређено време или по основу уговора?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: На уговор, на уговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико сте зарађивали и од чега се издржавате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па зарађивао сам био у Црној Гори, прво у полицији једно 200 марака и тада нисам могао да издржим у Пљевљу, па сам напустио полицију 2002. или 2003. године, не могу тачно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим ово када сте лишени слободе, онако просечна нека примања?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Просечна, па било је једно 400, 500 ЕУРА, тако, стан 200 сам плаћао и тако, и дан-данас.

Нема непокретну имовину, нема вредну покретну имовину, издржава се од повремених послова по основу уговора, са просечним месечним примањима од око 400 до 500 ЕУРА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажите ми, рекли сте, осуђиван условно због туче, овде или?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у Србији?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, у Босни, у Босни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Босни?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам, вратите се сада на место, да наставимо поступак и искључите микрофон.

Окривљени упознати са правима у поступку, а главни претрес почиње читањем оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господо, да ли можемо и овог пута да радимо као и до сада, тако што ћемо констатовати да су прочитане оптужнице и констатовати да оптужени не додају ништа у своју одбрану? Да ли ће неко од оптужених додавати нешто? Не. Да вам кажем, сви окривљени, дакле, имате право да се у поступку, посебно оптужени Момићу, молим Вас, слушајте ме, имате право да се браните у поступку на начин на који сматрате да је то добро и да је то у Вашу корист. Имате право да предложете доказе, имате право да активно учествујете овде у извођењу свих доказа, тако што ћете да постављате питања, да дајете предлоге, да дајете предлоге за извођење неких других доказа, одабрали сте адвоката и сада даље пажљиво пратите ток главног претреса.

Прочитана оптужница КТРЗ 4/10 од 10.09.2010. године, оптужница КТРЗ 7/11 од 27.04.2011. године и оптужница КТРЗ 4/10 од 01.04.2011. године.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Председнице имамо оптужницу од 10.09., нисте је прочитали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо прочитали ову од 10.09.?

Адв. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Не, од 16.09., погледајте записник, од 10.09. нисте прочитали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо, прву, прву од 10.09.

Адв. МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: 16.09. и 27.04.2011. године, погледајте шта сте рекли, молим Вас. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Издиктирано је и уписано 10.09. Добро, евидентирана је ова Ваша примедба, па ћемо евентуално у паузи да погледамо. Можда датум пријема, што каже господин Бобот.

Чита се оптужница КТРЗ 9/11 од 31.05.2011. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

На основу чл.46. став 2 тачка 3., чл.265. став 1 и чл.266. Законика о кривичноом поступку, у вези са чл.3. и 4. став 2 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, оптужујем

МОМИЋ РАНКА,

Што је:

У времену од 23. марта 1999. године до 20. јуна 1999. године у граду Пећи и у селима на подручју општине Пећ, Аутономне Покрајине Косово и Метохија, за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације Ослободилачка Војска Косова, са друге стране, као припадник вода 177. војно-територијалног одреда Пећ, званог «Шакали» којима је командовао покојни Минић Небојша, стављајући се на страну српске оружане стране у сукобу, у циљу који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја, супротно одредби из чл.3. став 1 тачка 1-а) и д), чл.33. Четврте женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, чл.51., 75., 76. и 77. Допунског Протокола о заштити жртава међународних оружаних сукоба уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I), ратификован од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године,

према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништву албенске националности, није поступао у свакој прилици човечно и без икакве дискриминације, засноване на националном пореклу и убеђењу, већ је вршио оружани напад на цивилно становништво, вршећи појединачна и групна убиства, примењивао мере застрашивања и терора, уништавајући паљењем куће, пратеће објекте и моторна возила, присвајао имовину цивила у великим размерама, одузимајући од њих новац, накит, драгоцености,

моторна возила, што све није било оправдано војним потребама, силом и претњом протеривао преживело цивилно становништво из села са циљем да се оно пресели у Републику Албанију, па је тако:

на дан 14. маја 1999. године у јутарњим сатима у селу Ћушка спроводећи наредбу покојног Минић Небојше, у заједници са припадницима своје јединице «Шакали» и то оптуженима Поповић Срећком, Сокић Абдулахом, Кастратовић Славишом, Богићевић Бобаном, Обрадовић Зораном, Николић Милојком, осумњиченима Вуковић Предрагом, Мишић Синишом, Дунђер Синишом, према којима је кривични поступак раздвојен, те са оптуженима Корићанин Вељком и Цветковић Звонимиром, припадницима Територијалне одбране и окр. Корићанин Видојем припадником активног састава полиције, и осталим за сада непознатим припадницима «Шакала», Територијалне одбране и полиције, сви наоружани аутоматским пушкама заједно истовремено развили се у стрелце и распоређени у четири групе, а као вођа једне групе делујући заједно и истовремено са припадницима своје јединице желећи дело као своје поступајући свесно и вољно, извршио оружани напад на становнике села Ћушка на начин да је предводећи своју групу заједно са делом једнице којом је командовао оптужени Николић Милојко, извршио оружани напад на цивилно становништво у делу села Ћушка где се налази кућа Халита Гашија, претњом оружјем истеривао укућане из њихових породичних кућа, те претњом да ће убити чланове две породице Гаши, натерао све укућане у том делу села да уђу у двориште Халитове куће, да је од окупљених отимао вредније стари, узимао готов новац и златан накит, сатове и друге драгоцености, а потом непрекидно пуцајући рафалном паљбом приморао становништво из овог дела села да напусти своје куће, након чега је куће у том делу села запалио подметањем пожара, а у овом напада лишени живота Хаки Гаши и Селим Гаши,

у центру села где су били присилно окупљени цивили њих око 300 један део у двориште Ајета Гашија, други део у двориште Хакија Гашија и Саљија Гашија, вршио тријаж окупљеног становништва тако да је жене, децу и старије раздвојио од војно способних мушкараца које је окупио на тргу код гробља и од њих одузимао готов новац, сатове и

драгоцености, док су остали припадници једнице којој је припадао опколили и држали на нишану све окупљене цивиле, од жена одузимали новац и златан накит, па су децу, жене и старце претњом да ће их убити приморали да у тракторима са приколицима формирају колону и напусте село, те крену пут Албаније,

заједно са опт. Поповић Срећком, а поступајући по Минићевом наређењу затражио од мушкараца који су издвојени да предају лична документа, новац, златан накит и све драгоцености које поседују што су ови и учинили, и те предмете одложили на тло испред себе, те приморао Љуши Ерзена да све драгоцености и новац у укупном износу од око 20 хиљада немачких марака покупи са земље, спакује у две торбе величине џачког ранца и преда им, претњом да ће их убити, натерао власнике моторних возила који су били међу окупљеним мештанима да иста доведу и предају што су ови и учинили,

вршио групна убиства на тргу задржаног војно способног мушког дела становништва села, цивила, заједно са опт. Николић Милојком, осумњиченим Вуковић Предрагом, оружјем принудио групу од 12 цивила да уђу у кућу Азема Гашија и то Гаши Емина, Гаши Јашара, Гаши Рама, Гаши Хаџила, Кељменди Ибера, Кељменди Скендера, Кељменди Дему, Љуши Уку, Љуши Османија, Дијан Исмета, Авдиљај Ганија и Гаши Ису, где их је лишио живота пуцањем из аутоматског оружја рафално испаљујући пројектиле у њих, при чему је Иса Гаши задобио прострелне ране на левој нози и успео да побегне кроз прозор куће, а како би злочин прикрио посмртне остатке стрељаних скупии на гомилу, прекрио сунђерима и ћебетом и запалио изазивајући пожар у којем су посмртни остаци изгорели заједно са кућом,

па је у овом оружаном нападу на цивилно становништво села Ћушка лишено живота 44 цивила, док је подметањем пожара уништено 40 породичних кућа и 40 помоћних објеката, 3 камиона, 5 путничких моторних возила и три трактора, а одузет новац и драгоцености, моторна возила и два камиона, у неутврђеној вредности, док је из села протерано више од 400 цивила,

чиме је као саизвршилац извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Констатује се да је оптужница прочитана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Написали смо саслушање оптужених.

Оптужени Топлица Миладиновић, у свему као у досадашњем току поступка.

Оптужени Поповић Срећко, у свему се брани као у досадашњем току поступка.

Оптужени Кастратовић Славиша одбрана као до сада у поступку.

Оптужени Богићевић Бобан брани се као и до сада.

Оптужени Цветковић Звонимир у свему као у досадашњем току поступка.

Оптужени Брновић Радослав у своју одбрану наводи као и до сада у току поступка.

Оптужени Корићанин Видоје брани се као и до сада у поступку.

Оптужени Корићанин Вељко, брани се као и до сада у поступку и на претресу.

Оптужени Сокић Абдулах износи одбрану као и до сада у поступку.

Оптужени Зоран Обрадовић као и до сада у току поступка.

Оптужени Николић Милојко као и до сада у току поступка.

Оптужени Ранко Момић. Изволите, господине Момићу.

АДВ.КРСТО БОБОТ: Извињавам се, адвокат Крсто Бобот, само питање једно процедурално. Прошли пут сте нам обезбедили и када су спајани поступци против окр. Обрадовића и Николића, да ли можемо и сада добити примерак оптужнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужницу нисте добили?

АДВ.КРСТО БОБОТ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добићете у паузи.

ОПТУЖЕНИ РАНКО МОМИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укључите молим Вас микрофон. Ја Вас позивам да се изјасните, у смислу чл.320 ЗКП, да ли сте извршили ово кривично дело и дали признајете да сте учинили ово дело и да ли хоћете да изнесете своју одбрану?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам крив, хоћу.

Позван да се изјасни у смислу чл.320. ЗКП, наводи да није крив и да ће данас изнети своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас да нам испричате, шта се догодило, шта је од овога тачно, шта није тачно. Ако се будете уморили, сугеришите да направимо паузу.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нема проблема. Овако, ову оптужницу сам већ прочитао више пута и верујте ми да ме желудац заболи увек када је чујем и када је читам. Ово да није толико жалосно, било би смешно. Значи ово нема везе са везом, али добро ја ћу покушати да докажем да нисам крив, па ћемо видети.

1998. године почетком, то је био фебруар или, ја мислим да је фебруар био или март, дошао сам у град Пећ да се пријавим као добровољац и да ратујем за своју земљу. Мислио сам да ће моје искуство, јер сам био по тим ратиштима, највећим борбама, да ће помоћи доле људима. Знао сам неке момке доле, били смо код Жељка Ражнатовића-Аркана, Српска добровољачка гарда и чуо сам се са њима можда једно два, три пута док сам био ту у Београду и био сам позван и отишао сам до Подгорице и из Подгорице ме је један друг доле пребацио, значи сам. Нашао сам се доле са тим момцима, неки су мртви, неки су живи. Један од њих је Елвис Шуњевић и Џудовић Саша. Шуњевић Елвис је био више код Аркана, њега сам боље знао, Џудовић је био мало краће, био је возач тамо, возио је једног мајора, па је дошао отац код њега из Пећи и одвео га кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то, у Босни?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па видите, ми смо били стационарани у Ердуту, били смо припадали српској војсци Крајине, тадашњој, нисмо знали да ће се власт променити, да ће овако да буде, али највеће борбе смо по Босни имали значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са којим сте чином завршили то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Босну, са којим сте чином завршили?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Завршио сам са потпоручником, добио сам га на Санском Мосту лично од команданта Аркана и са тим се дичим, јер он даје чинове у борби, а не даје ко је како школован. Ја немам неке школе, имам три године средње школе и ништа више, али сам се показао добро у борби и добио сам тај чин. Дисциплина је била, значи изузетна, такве дисциплине није било, ја мислим, нигде, ни у Војсци Југославије ни у полицији и то ко год је тамо био, може да зна. Ко је био криминалац, ко није био криминалац, код њега су сви морали да буду борци, пре свега.

Да не дужим, дошао сам у Пећ, нашли су ми место Саша Цудовић и Елвис у хотелу «Метохији» да спавам. Међутим, упознао сам ту неке људе који су били тада у Посебној јединици полиције, нису дали да плаћам, мада нисам имао, добио сам плату ту задњу и напустио сам овде посао. Радио сам на једном сплаву испод Калемегдана као обезбеђење. Одвео ме је кући Каљевић Миљан, добар момак и добар друг и дан-данас и код њега сам остао, па сигурно једно годину дана у кући, одмах прекопута СУП-а пећког у солитеру једином у Пећи, на седмом спрату. Пријавио сам се у Посебну јединицу полиције као резервни састав. Међутим, после пар дана, после погибије Ђуке, не знам име и презиме, Ђукић се презива заправо, али Ђука смо га звали на Стреовцу. Они су нешто расформирали тај резервни састав, али ја сам остао код њих, значи мене су оставили. Ишли смо у разне те акције, од Горњих и Доњих Преказа, Ћићевице, Јабланице, Глођана, највећих упоришта шиптарских, борили се сваки дан, гинули сваки дан, по две, три сахране, морали смо да трчимо са гроба на гроб, да бацимо онај комад земље.

Дошло време, морала је да се расформира та јединица ПЈП. Та јединица ПЈП, само да појасним, Посебна јединица полиције се звала «Муње» по момку Шалипуру Муњи, који је био херој и који је погинуо, а вероватно би и он овде био да је жив. Морало је то да се расформира, основан је ОПГ, то значи Оперативно потерна група, Оперативно-потерна тактичка група. Ко је ту био командант, ја не знам, ја сам напустио и био сам кући, радио сам обезбеђење у хотелу «Метохији» у једном ноћном бару, где су ме препоручили из полиције. Ту је један газда отворио из Смедерева, држи «Краљев Двор» Војо Абрамовић се зове, ја мислим да га и познају неки. Радио сам код њега ту пар месеци, жена ми је била трудна у то време, спонтани је имала, изгубила

је дете. Узели смо неки станчић, два са два, ту сам живео, плаћао станарину, морао сам од нечега да живим.

Долази, да, преселио сам се касније код тетке покојног Жељка Ражнатовића Аркана, породица Вујовић. Случајно сам ту нашао стан и уселио сам се и кроз причу сам дознао да му је тетка, ту сам живео, плаћао сам 100 марака тај стан. У том стану сам дочекао и бомбардовање. Негде пред јутро упалио сам телевизор и чуо сам тенкови се крећу, страшне буке, упалио сам телевизију и видео сам да је бомбардовање. Ја нигде нисам био, нисам имао ни пушке, ни пиштоља ни ничега. Пећ је била пуна Албанаца, а међу њима било је и УЧК сигурно, могу главом да тврдим, јер смо им налазили у веш-машинама одеће и тако. Отишао сам да се пријавим у војску, јер сам знао да у полицију нећу моћи, јер нисам имао докумената, био сам избеглица, имао сам избегличку легитимацију. Гури ми је дао једном број телефона за држављанство овде у Београду да се јавим, да то некако држављанство средимо. Међутим, нисам имао времена да долазим, тако да сам био без држављанства и нисам могао у ОПГ да се запослим.

Отишао сам у касарну, у касарни су ми рекли да има једна школа где прима 177. интервентни неки вод, извините не могу сада тачно да се изразим како се то зове, знам да је 177. Отишао сам у ту школу, испред те школе сам затекао Минић Небојшу «Мртвог». Тог човека сам упознао у Пећи, чуо сам да је био, баш ми је Николић Милојко, мој друг велики, рекао да је он био код Аркана. Међутим, ја га одатле нисам знао, нити сам га видео тамо. Тај «Мртви» никада није ни био по Босни, по тим ратиштима и све, био је чувао једну линију Тењски Антуновац, како се то звало, једно село од Тења па лево према Осијеку и тако, значи упознао сам га доле у Посебној јединици полиције. Рекао ми је, када сам дошао испред школе, «ајде да те поведем овамо, да се задужиш». Ја сам имао војну књижицу, стару војну књижицу нормалну где имају печати, где сам био по тим ратиштима и тако. Ушао сам унутра и он ми је напоменуо, сада немојте то погрешно да схватите, али ми је рекао овако, «ту је један мој друг Топлица Миладиновић», овим речима, «ми дођемо као неку родбинску неку, преко Минић Небојше братове жене». Ја не знам ни у какву везу, ни да ли је то истина, то сам чуо од Минић Небојше «Мртвог», а вероватно знају још неки момци овде. Отишао сам тамо, задужио сам ту пушку. Срео сам Миладиновић Топлицу унутра, он је био у својој канцеларији,

лепо се поздравили, питао ме одакле си, шта си, ко си, како, показао сам му војну књижицу. Био је ту још неки, ја не могу сада да се сетим, мислим исто чин да је имао, није имао мислим два, три зуба напред, не могу сада да се сетим. Послао ме је, ја мислим, друга, трећа одатле канцеларија, ту је било неког оружја, задужили су ме аутоматском пушком и рапом. Узео сам то, «Мртви» ми је, да, речено ми је као, у року од дан, два да ће нам бити све јављено, углавном преко «Мртвог» да се интересујемо и тако.

Срели смо се, да ли тај исти дан, после подне, да ли навече у кафани, не могу да се сетим сада, ја мислим да је «Славица», али све сам више изгубио из вида, али бих знао овако отприлике где се налази, значи близу где је «Мртви» становао, његове зграде, дома тог прекопута се то налазило. Он је волео тамо да иде, верујте ја нисам никако. Једном сам био и никад више, кафане не волим. Ту је дошло још неких момака, не могу сада да се сетим стварно, дванаест година, није нас пуно било, можда четири, пет. Гласања никаквог није било ко је командант, али се знало одмах да је он командант, он је то сам узео да буде командант и добро, да сам знао шта ће да се дешава, сигурно не бих никада ушао у ту јединицу, у неку би, али у ту не бих, ја и већина тих момака.

Имали смо неку кућу, сада ја не знам, ја сам рекао албанска да је била, али не знам ја да ли је то била албанска, да ли је српска, била је празна углавном, он нас је ту одвео, «ту ће бити команда». Пошто сам ја имао свој стан, своју жену, ја сам ишао стално кући, значи нисам ту ни један пут преспавао. Неко ко није имао где, морао је ту да преспава и тако.

Дошло је време да се иде и у Ћушку. Ишли смо у доста места, то је већином било безопасно, али било је и опасних, богами, само то нико не спомиње и тако. Видео сам барем у нешто што сам прочитао у неким списима. Било је и пар места где су пуцали по нама и тако. Ишли смо у нека места, не могу се сетити како се зову, али ако ми покажете карту, могу овако све по карти рећи где сам био.

Дошло је и време за ту Ћушку, нисам знао ни где је Ћушка, ни шта је. Близу је ето Пећи, али нисам знао да се тако зове. Ја сам све мислио, значи све до сада, па да кажемо код истражног када сам био, да је то Захаћ све. Ја сам тако то размишљао и то ми је остало у глави. Прочитао сам да је ту и кућа породице Чеку, верујте ми, одговорно Вам тврдим, да нисам знао да је ту

породица куће Чеку. Вероватно не би ништа променило, ишао бих у ту акцију, али. Имали смо наређење лично од «Мртвог», био је у команди, разговарао је на реферисању са једним командантом, другим, ко се све састајао тамо, ја не знам, да идемо у ту Ћушку и да обезбедимо као једну врсту зида, јер треба да се напада на једно село, то је Дашиновац, то ми је остало у глави, пошто су ту погодили наше борбено оклопно возило и побили полицију из Новог Сада, албански терористи и да треба да обезбедимо леђа, јер се зна да је Ћушка и Захаћ, да су мештани из тог села били у Лођи, да су били по околним ратиштима, ово није без везе прича, ово је све истина. Преко ноћи ратују, а преко дана сеју, верујте ми, да се обезбеде тако ти мушкарци, да се одвоје, да, са границе те, јер ту има једна река, Бистрица ја мислим да се зове, према селу Горажде, према том Дашиновцу и тако даље, да се потеряју значи у унутрашњост села или где већ. Сада како је акција ишла даље, то је само ток акције, тако се развијао, то више нисам могао ни ја да утичем, нико. «Мртви» вероватно јесте могао, али он није хтео и зато је дочекао што је дочекао и завршио је како је завршио.

Ја сам сео у «Голфа 3» који је био од првог дана код мене, у команди су ми дали таблице да је то војни ауто и увели га, а у рату може да се мобилише и превозно средство и брод и авион и већ шта год хоћете, ако то служи, може да послужи за борбу и тако. Ја сам добио те значи војне таблице и тај «Голф 3», металик плави, пећке регистрације, са њим сам кренуо у акцију. Не знам ко је био са мном, ја мислим само један човек да је био са мном, био је цип један маскирни, то је «Мртви» и Зоран Рашковић тако користили стално, требало им је до кафана да оду, овамо, онамо и тако. Било је ту још неких возила, ја мислим сиви један «Голф», то је Шумадинац га је ја мислим тај дан возио, не знам, углавном, сећам се да сам дошао до првих кућа с десне стране, магистрални пут Пећ-Приштина, огромна кућа. Нас неколико је изашло, изашао сам и ја, ушао сам у кућу и видео сам деце да има пуно, жена, деце, млађи неки човек, можда 30-35 година, препао се био. Ја сам му рекао, «неће ти нико ништа, смири се». Испричао ми је неку ситуацију да нема где да оде одатле, ако може да остане. Ја сам рекао, «није ти сигурно, пролазе разне војске». Стварно се кретало и војски и избеглица и свега тим путем, једног те истог човека видим данас, прође према Албанији, па се после два дана врати исти

тај човек, «упадне» ми у око, врати се назад, па опет кроз два дана га видим, опет иде према Албанији. Ко је радио, шта је радио, коме је био циљ, највероватније да могу војна возила да се крећу међу њима, тако као што је било и у Ђаковици када, у Призрену када су бомбардовани и тако, то је моја претпоставка. Ја сам рекао «неће нико да вас дира, закључајте се ту», питао ме је имам ли цигара, рекох, «имам, само кутију код себе, имам кући, могу да ти донесем»: Човек ме је повео, ово Вам одговорно значи тврдим и стојим иза сваке своје речи, повео ме је једно педесет метара од куће, била је стаја, краве је држао, шта већ, пласт сена. Склонио је тај пласт сена и испод је био «Ауди», стари «Ауди», није то нешто вредно, али тако, добро, ја мислим, крив сам што сам га уопште узимао, али вероватно би неко други то узео, можда нашкодио ради тога. Дао ми је тог «Аудија», «Ауди», био је неки 1983, 1984. годиште, не могу да се сетим тачно. Узео сам тај «Ауди» и одвезао га у Пећ где сам становао. После сам имао проблема и са «Мртвим», али добро. Значи, истог тог момента, почетак акције, узимам цигарете, враћам се и дајем човеку. После тога, кренуо сам успут, био је неки пут десно, тога се добро сећам, макадамски пут, одвајао је десно, значи са магистралног пута Пећ-Приштина. Нисам видео пуно кућа. Сећам се, био је неко са мном, али верујте ми ево, по глави се тучем од када сам овде, да се сетим ко је био са мном. Ево молим и ове момке овде, ако ико зна ко ме је вратио из Пећи, неко ме је вратио, не могу да се сетим, значи ево молим и ове момке ако знају да ми кажу. И тај човек је био са мном цело време. Дошли смо на крај тога макадамског пута. Са леве стране је била једна велика кућа, сећам се да је била велика једна чесма испод те куће. Ту сам видео неке људе, било је и непознатих. Ево ја у јединици пола људи нисам ни знао, верујте ми, нити сам се дружио са њима. Била је једна чесма, сећам се те чесме, јер сам ту натоочио воду и дао једној Албанки. Стајала су два трактора испред те куће и Албанке и деца, жена, заправо и деца, били су ту у том трактору, једној сам додао воду. Зоран Рашковић, сазнао сам, да је он заштићени сведок и то тек сам сазнао после истражног судије, нисам ни знао и «Мртви», Небојша Минић. Био је ту један момак са митраљезом, једини код нас који су носили митраљезе су били извесни Булатовић, висок, наочаре нон-стоп је носио, не знам ни одакле је ни шта је и Вук, тај Вук је био негде из Босне. Да ли један, да ли други, много је времена прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вам кажем, господине Радићу, имате ли контакт са клијентом?

АДВ.ОГЊЕН РАДИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

АДВ.ОГЊЕН РАДИЋ: Да, имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких проблема у комуникацији?

АДВ.ОГЊЕН РАДИЋ: Па не, нисам очекивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознавање одредаба ЗКП, припреми одбране, да ли Вам треба пауза?

АДВ.ОГЊЕН РАДИЋ: Треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада одмах?

АДВ.ОГЊЕН РАДИЋ: Да, врло кратка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Момићу, има ли неких проблема у изношењу Ваше одбране?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Овако, ако бранилац тражи, ја лично немам проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате никаквих проблема? Онда правите проблема нама, правите проблем сами себи. Значи, водите рачуна када причате и када износите своју одбрану, о свим оним упозорењима која важе и о Вашим правима са којима сам Вас упознала. Значи о упозорењима која важе и са којим Вас је упознао Ваш адвокат и са правима Вашим овде у поступку са којима сам Вас упознала на почетку. Сада наставите код тог Булатовића. Кажите ми како се зове тај Булатовић, какав му је надимак био?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ме разумели?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дисциплина, господине Момићу. Кажите ми сада тај који је носио пушкомитраљез, како се зове?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Био је Вук и био је Була.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Була, да ли је Булатовић или?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Вероватно, вероватно Булатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно, да ли знате или не знате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, онда наставите сада.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Овај, повели су једну групу, не знам колико је то било људи, нити сам знао где их воде, знам само да ме је ту нешто, «Мртви» као напао, «где си ти до сада, где се смуцаш» и тако. Не би ми то остало уопште можда ни у глави,

него сам пролазио крај једне куће где сам видео црвени «BMW-3» и леп ауто у то време је био и загледао сам тај ауто, прошао. После тога, њих тројица су повели једну групу људи према тој кући. Ја сам једним путем кренуо, сећам се, да није било десно ни једне куће, са леве стране је била по нека кућа се указивала. Кренуо сам тим путем, овамо где су они повели те људе, чули су се пуцњеви. Касније тај «BMW» одатле је завршио код Минић Небојше и у Београду смо га чак и одузимали и одговорно тврдим да је тај «BMW» узет испред те куће где су они повели те људе. Претпостављам шта је било са тим људима, видео нисам.

Исти дан смо продужили даље и дошли смо до једног засеока, касније се то испоставља да је то Захаћ, а да је ово Ћушка сада о чему причамо. Лево уз једно брдо сам кренуо, асфалтирано је, али је узбрдица, између сваке куће је ред асфалта био, видео сам Вука како излази из једне штале, штала гори и каже «и краве сам побио». После по причању је одвео једног, двојицу, тројицу, не знам, изгледа да је ту убио неког у тој штали. После тога долазим до центра села, ја мислим да је то Захаћ и видим окупљену масу људи. Само бих напоменуо, овамо где сам прве ове видео, људе и где су Зоран и Небојша одвели ове према кући, није било више, па од двадесет људи, значи све укупно. Завирио сам кроз једну капију и опет ту затичем «Мртвог» и Зорана како пропуштају кроз једну капију људе и затварају ту капију и бацају документе и шта већ. И ту је направио фрку на мене, «где си, што си, што ниси тамо». Ја сам тада отишао, можда једно 20-30 метара иза тих људи, жена и кога већ. Кастратовић Славиша је седео на једној ливади, имао је капу неку, мислим довде, сећам се тога што сам му ја узео ону капу и рекао «хајде шта носиш то», он је рекао, «срамота ме, људи ме сви знају одавде», јер само река их дели, Гораждевац и то место. После тога па ја мислим није прошло ни пет, десет минута, наређен је као покрет да идемо, да се разилазимо. Ти људи, те жене, сви су остали ту. Касније сам чуо да из села Ћушке, када су неки кренули са тракторима, враћени су назад и вероватно је он добио неку или му је неко усмено пренео или не знам већ како, да се остали не дирају, да остану у селу. Ја сам исто једним путем се вратио, не знам више ни којим, можда када бих имао мапу Ћушке, могао бих Вам тачно да објасним где сам се кретао и где сам био и где сам видео људе и све, али овако не могу, јер то ми је први пут било да будем у тим селима.

Вратили смо се назад испред команде, ушли смо у команду. Мука ми је било од свега, јер сам чуо да је он пуцао на неке људе и да је малтретирао на наше момке, да је пуцао, да је малтретирао, да је претио, од свега ми је било мука. Вратили смо се у команду, вратио сам се унутра, само што смо морали сви после акције завршене да дођемо у ту команду, то је једна била примаћа соба, дневни боравак. Ушао сам у ту собу, «Мртви» је улазио са Зораном Рашковић, носили су неку да ли кесу, да ли торбицу, не могу да се сетим и чим је ушао на врата, рекао је «овде недостаје 8.000 марака, хоћу да ми се врати под хитно» и изашао је. Ја сам се само насмејао код врата где сам тада стајао, насмејао сам се и отишао. После тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте кући отишли?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратите се сада на место.

За овим суд одређује паузу у трајању од 15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратите се на место.

Налаже се браниоцу из канцеларије «Боровић», адвокату Радићу да у току паузе обави у присуству овде наших стражара, разговор.

НАСТАВЉЕНО НАКОН ПАУЗЕ РАДИ ОДМОРА.

Констатује се да је у међувремену у паузи браниоцима подељена оптужница Тужилашта за ратне злочине, КТРЗ 9/11 од 31.05.2011. године.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА ОПТУЖЕНОГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Момићу, изволите, дођите овде. Укључите молим Вас микрофон, да ли сте се одморили и да ли сте спремни да наставимо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разговарали са својим браниоцем у погледу законских одредби које се односе на то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин излажете своју одбрану. Да ли сте разговарали са својим браниоцем у погледу тога које законске одредбе треба да поштујете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам, јесам, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Негде сте дошли код оних 8.000 марака и код тога да сте после тог догађаја отишли кући.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Кући, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је даље било?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ништа, отишао сам кући и то је то. За тај дан, да ли да продужим за наредни дан или како, мислим још да продужим за наредни дан, јер то је готова та акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та акција у селу Ћушка је готова?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, више се нисмо враћали тамо, значи барем ја, вероватно и остали момци који, био је тај један дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких разлика да Вас питам у односу на оно што сте говорили код истражног судије и онога што сте рекли данас?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да ли има каквих разлика?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, има разлика, ја сам констатовала те разлике, па Вас питам, има ли тих разлика или нема?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па, не знам, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд те разлике?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, дуго је времена прошло, госпођо судија, дуго је времена прошло, а ја иначе, верујте, слабо и фаце памтим и то, знам данас човека па никада, могу добре пријатеље да памтим вечно, али овако у пролазу, то не могу и нисам нешто баш по памћењу, нешто упечатљиво да, али овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, поступак се даље води, одвија на тај начин, што ће прво тужилац да Вам поставља питања, затим одбрана и тако даље и онда ми и онда ћу Вам указати касније на те неке разлике које постоје. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Момићу, Ви сте негде на почетку исказа поменули да сте отишли у касарну, а након тога, помињете да сте отишли у неку школу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми, хајде прво, где се налази та касарна?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Касарна се налази са десне стране на излазу из Пећи према Дечанима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте Ви то онда отишли да се јавите?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па прво у касарну и вратили се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је то на излазу са десне стране према Дечанима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тамо била касарна?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па јесте било, али то је можда пар људи, тако, јер су већ истерали технику и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли тамо затекли неког у команди?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, вратили су ме, верујте ми, са капије ме је вратио човек, јер знам, ту сам у касарни, када сам у ПЈП био, ту нам је било седиште, један део касарне, црвена зграда од цигала, црвена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Вам је рекао човек који Вас је вратио?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу се тачно сетити, али ме је упутио у школу, да су као ту сада тамо у школи у Брежанику, где бих могао да се обратим некоме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да је та касарна и команда измештена у ту школу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Вероватно, вероватно не знам, мислим, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми само, када је то било?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То је био први дан бомбардовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Ви одлазите у школу и затичете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Затичем Минић Небојшу «Мртвог», он је био испред врата. Ја мислим чак да није био ни наоружан, стајао је и причао је са неким људима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте тог дана били код Миладиновић Топлице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Тога дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто сте били код њега?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да задужим оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је рекао да код њега задужите оружје?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па ту је била сва команда, видите, ја морам некога да питам, а кога да питам ако има неки официр и тако. Можда је чиста срећа и случајност што сам ту баш затекао Миладиновића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте њега затекли и питали, ко је овде главни и остало?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То ми је рекао Минић Небојша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се њему јавите?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да је он, сада не знам, капетан, шта је био тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте да сте тамо добили пушку?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте добили униформу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам, пошто сам имао своју, маскирну униформу још из полиције, имао сам прслук.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каква је то била маскирна униформа?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: НАТО униформа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: НАТО?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То су оне НАТО шаре.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: НАТО шаре, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте још који пут видели Миладиновић Топлицу током трајања рата?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па врло ретко, једном сам га видео, ја мислим, испред те једне куће горе, команда где је била, «Мртви» је ишао горе, да ли на реферисање, шта ли, ја сада не могу да се сетим, овај и био је изашао испред врата, испред врата је био изашао и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је рекао нешто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не могу сада да се сетим стварно, ја мислим да нас је поздравио и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте ишли током рата у више акција?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, не знам којег рата мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када кажем рат, мислим на време бомбардовања.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, употребићу термин време бомбардовања.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, у време бомбардовања, кажете, имали сте више акција?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога бисте добили команду за те акције, за одлазак?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Од Минић Небојше, «Мртвог».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, да ли су то биле његове личне команде или је и он добијао неке инструкције од команде, од неког другог?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите нешто, ја сам тада мислио да мора некога да пита, значи морао је да пита некога, али верујте ми, у доста неких својих акција је он ишао са још пар неких својих људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Вама позната ситуација да је «Мртви» одлазио код Миладиновића да би га питао за неку акцију?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Тако нам је говорио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Вам је рекао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па, био сам ту и ту, идемо сутра ту или тако, ето, у неку акцију. Сада не могу тих места да се сетим, али рекао сам већ у почетку да бих врло радо Вам показао на карти у која места сам био, што ми је остало у глави, никаквих проблема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, када сте пред неку од тих акција о којима сада причамо, одлазили заједно са «Мртвим» код Топлице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Само тада једном, једном сигурно, отишли смо горе и сећам се те команде добро, потпорни зид је велики био и није се могло испред команде ући аутом, него је био путањ неки слепи испред и ту смо стали са аутима, ко је био, не знам, да ли два, три аута или једно и он је отишао горе, «Мртви» јер нама је било забрањено у команду да упадамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када кажете нама, коме то конкретно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па војсци обично, војсци обично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, ко је тада био са Вама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не могу да се сетим стварно. Да ли је био неко од ових момака, вероватно јесте, али не могу, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је «Мртви» одлазио унутра?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када се враћа?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па шта знам, да ли одмах, да ли за пет минута, да ли петнаест, можда и није се ни вратио, него смо ми отишли и он ту остао или је он прије отишао, стварно не знам, значи не знам, не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате када је изашао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је изашао са неким или сам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим да је једном изашао, то сам Вам сада рекао, са Топлицом и он нас је поздравио, како сада, не могу да, тада сам га и видео и више никада сигурно, можда сам га једном видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада када сте са «Мртвим» били или?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада сте видели кога?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Топлицу Миладиновић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, у истрази сте, мислим да је ово страна 57, Ви кажете на питање истражног судије, између осталог, «стојимо испред команде, док «Мртви» на састанку са њим унутра и момци, идемо ту и ту. Изађе и он некада напоље испред команде, поздрави се са нама, разумете» и тако даље. Ово када кажете, изађе и он, то се у ранијем исказу односи на Миладиновић Топлицу, причате о њему?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причате о том Миладиновић Топлици.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То када изађе и он некада и поздрави се са нама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то тачно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Једном је изашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је рекао ово?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Шта да ли је рекао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: «Момци, идемо ту и ту».

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Топлица то нама никада није рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а да ли се поздрави са вама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Верујте ми, дванаест година је то господине, верујте, рекао бих Вам врло радо, јер ја не видим ништа лоше у томе да се поздравио са нама, рекао бих Вам, али не знам, ето. Шта да Вам кажем сада да јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па питам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Или да није, па не знам са ким сам се поздравио пре дванаест година, верујте ми, то је доста времена прошло па не знам више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас још нешто везује за Миладиновић Топлицу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мене?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мене ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у јединици имали радио-везу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја да ли сам имао радио везу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, Ваша јединица, да ли је имала радио-везу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: «Мртви» је имао по две, три, зависи, што је више накићен, то боље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, који је позивни знак био?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите нешто, сада ћу Вам нешто искрено рећи, Ваше је да ли верујете или не верујете, док није било овог хапшења, у Црној Гори сам прочитао «Шакал» и питао сам једног свог друга, нећу Вам рећи који је то друг, какав «Шакал», па каже, ми смо се звали «Шакал». Значи ја сам заборавио или нисам знао да је то било «Шакал», да смо се звали «Шакали», тек када сам дошао овде ја сам то узео здраво за готово да смо стварно тако, да нас је неко тако називао, али то је био позивни знак, ништа више. Ништа више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, како је, како тај позивни знак, шта значи?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па највероватније ево ја ћу вам сада рећи пошто сам био у војсци, имао сам прилику и да водим јединицу и то, ако је «Шакал» - «Шакал», то би морао неко да буде ко је на првом мјесту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то био и са ким је Мртви комуницирао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите ја могу само да нагађам јер ја не знам, ја могу само да нагађам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли Вам је познато са ким је комуницирао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Значи да нагађам, највјеројатније да је са Топлицом, али то је нагађање, јер он је био командант.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли некад у свим тим акцијама у животу чули да он комуницира и да прича?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Никад, значи никад и вјерујте ми да је избегавао предамном и да прича и да чини шта, врло је то пазио се тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што ћете кренути у те акције, значи причамо генерално, да ли је Мртви имао састанак са вама припадницима јединице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нема ту никаквог састанка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У смислу некаквих консултација?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нема ту са ким да се консултује, ја би му дао исто и своје мишљење и то али вјерујте мене није хтео ни да слуша, само, извините, само каже идемо ту и ту и готово то је да се не наљуте ови остали оптужени, као марва значи, као марва ако знате шта је марва, нема ту неко да поведе па да каже идемо нас пет овде, иде један тамо да претресе кућу, један овамо, тога нема, него он само каже «ву идемо» и то је готово, то не можете да вјерујете значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то «ву идемо» рекао «ву идемо у Ћушку» пре него што сте кренули?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па рекао нам је идемо у Ћушку, да ли или у Захаћ, ја сам мислио да је то Захаћ значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли рекао зашто идемо у Ћушку?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите сада ја, рекао је нормално да идемо да тражи се оружје, претрес оружја и да се као осигура, требамо да идемо у неку акцију кроз дан, два, три, треба да се осигурају леђа да нам не би ударили са леђа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта то значи да нам се осигурају леђа?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па видите нешто ако идете у напад на непријатеља онда не ваља да непријатеља имате иза леђа, него значи чисти се, кад се чисти, немојте сада узети за озбиљно нешто па цивиле ту, ту је било и војника сигурно. Мора прво да се види ко вам је иза леђа и тек онда идете на ту линију и ратујете са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ћушка је насељено место?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па било је мање – више, вјерујте и није нешто било насељено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је требало да Ви у том селу видите ко вам је иза леђа?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како је?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је требало да видите ко вам је иза леђа у том селу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па вјерујте да се претресу куће, да се види има ли који, ако има УЧК они ће одатле да побегну и да се повуку и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како бисте га препознали, јесте добили неки инструкције у том правцу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: УЧК, па сад ћу вам ја рећи нешто што ја мислим, а то је моје мишљење, не знам да ли је то добро или лоше по

мене, али ја ћу вам искрено рећи, сваки Албанац у то време значи од 20 година па да ли до 30, 40 и 50 већином је морао пушку да носи или да даје неку помоћ или подршку било шта, вјерујте ми значи бојећи се сами својих они су морали то да раде. Ја вам могу дати пример у веш машини да сам налазио униформе, могу вам дати пример да је УЧК качкет па сам га касније сликао се са тим ја качкетом, ставио га на главу онако из.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли у селу Ћушка нашли било какав део униформе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја не, ја лично не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли у селу Ћушка за време док сте ви били било ко пуцао по вама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите сада, изјавио сам да није било пуцања, чули су се пуцњи, да ли су то наши пуцали, да ли је неко други пуцао ја сад не могу то тачно да вам кажем, али пуцања је било вјерујте ми значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте војник, зна се шта је пуцање, а зна се шта кад неко пуца по вама, да ли и сад мене интересује овај други део, да ли је неко пуцао на вас?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: На мене нико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко пуцао на припаднике ваше јединице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко рањен?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То не знам, није нико рањен, не. И видите нешто авиони су нас доста спутавали јер мало је то ко и рекао, ми смо сви ишли уз значи живице, уз зеленила нека нисмо смели да идемо по путевима и тако по отвореним просторима јер су нас једном и гађали ракетом баш припаднике моје јединице, пала је једно 100 метара, ми смо сједили испод ораха, пала је све нас је по пола метра, по метар подизало у ваздух тако да смо већ имали искуства у томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се вратимо на Ћушку, које доба дана је било када сте кренули?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па негдје јутро, не могу тачно да ли седам, осам сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте кренули?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја сам кренуо са «Голфом тројком», био је неко са мном не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А остали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па исто, био је ту циц, био је «голф» један и тако ја мислим да га је Николић возио тог «голфа» и тако јер доста има невозача који нису возили у јединици па.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је вас припадника једнице кренуло на село Ћушка?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па по мом, ја нисам бројао стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Отприлике?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па тридесетак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу сви ишли возилима или су неки ишли пешке?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам стварно, вјероватно сви возилима, далеко је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, поред та три аутомобила која наводите, да ли се сећате још неког возила да је кренуло?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу се сетити сада стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неко возило црвене боје?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Црвене боје?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Било је када смо се враћали, заправо не кад смо се враћали него одмах то јутро али назад за Пећ је отишло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био «мерцедес» сиве боје?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, нисам то видио, могуће али нисам видио. Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете дошли сте до једне куће на почетку села са десне стране.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вас је ту на том потезу где је тај калдрмисани пут, да ли вас је неко сачекао из неке друге војске и других припадника других јединица?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите сада господине тужиоче, ја сам размишљао доста и било је неких мени непознатих, сад ко је био. Није ту било нешто пуно али виђао сам овако и успут и кад смо скренули, било је непознатих, е сад видите нешто да ли је, јер он никоме не говори тај Мртви, Минић Небојша, ништа, да ли је он наручио па су они дошли касније или су они прије отишли па нас тамо чекали, да ли он или да ли су дошли сами од себе или их је неко послао не знам, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како знате да су то били други?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да су?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су били други, да нису били ваши, из ваше јединице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па знам ваљда са ким кренем и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу имали другачије униформе него ви?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па то је мање више ко је како се могао снаћи тако је се и носио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти што су вас чекали у селу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве су униформе имали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, не знам стварно, имали су неке униформе али не знам, полицијске нису биле ако мислите на полицијске и то, нисам видео значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви приликом тог догађаја у Ћушкој имали ту униформу коју сте имали на почетку бомбардовања, са НАТО шарама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте имали неки прслук преко тога?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какав је то прслук?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То је прслук, то смо добили од ЈСО-а још док смо били у ПЈП, у Посебној јединици полиције, то нам је ЈСО дао јер смо са њима ишли тада у неке акције и то и онда су нам они дали нама четири, пет који смо пренели даље, ја мислим још неко од ових момака да је имао, то је оквири стану само, значи напред тако штити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то заштитни прслук или?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не, није заштитни, то је за оквире прслук.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само за оквире?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Маскирни да, платнени. Платнени оквир, али ти оквири служе као и за заштиту, једну врсту заштите стомака и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте имали од оружја?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Аутоматску пушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А на глави јесте носили нешто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим да тад нисам ништа, али ако сам некад носио, имао сам качкет, значи маскирни качкет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, интересује ме само Ћушка.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Тад никад, тад нисам, нисам, нити сам био маскиран нити сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су неки други припадници ваше јединице били маскирани?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите сада размишљајам шта да вам кажем, ја мислим да јесу али не могу да вам кажем који су то, није да не могу, него не знам, заборавио сам и онда би било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, је ли знате како су били маскирани?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не. Не знам, не знам стварно јер су маске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу носили маске или су имали намазана лица?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите нису то маске, то је све ако неко носи мараму око главе он је носи ради зноја, ја сам носио на пример пешкир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Марама није маска, па знам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па добро, неко то подразумева и то да је маскирање, наравно неко капу црну разумијете, то је значи ратнички и тако су већином сви ишли, али да је било мазање овако не могу стварно да вам то одговорим, не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Мртви пре него што ћете ући у село да ли вам је наредио да се поделите у групе и да у групама уђете у село?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знате што то не знам, зато кад сам се вратио да ли је он у међувремену некога дјелио, то не знам али када сам се вратио, када сам отишао са «аудијем», неко ме је довезао назад са мојим «голфом тројком», значи испратио ме до Пећи, узео сам цигаре дао том човјеку и када сам се вратио докле сам дошао већ видио сам неке војске, тако питао сам само има ли какав пут према средишту, значи села, јер нисам знао тај пут и био је један макадамски пут и ја сам са њим ишао. Никога нисам видио од ових момака до на крају зато ја мислим да је нека забуна наступила, овде ми нешто превише група има и у овом селу и у ономе селу, разумијете ја вам сада говорим и надам се да ћете то разрешити да ми је сада скица тачно би вам показао и куће и објаснио каква је била и чесма и гдје су ова тројица одвели ове људе и гдје је «БМВ», све би вам рекао, значи све и да разрешимо ту дилему јер ја где сам дошао ја сам затекао ту да ли један да ли два трактора, неке жене и децу и мушкарце, њих није било преко 20, а свагде се спомиње 300, разумијете, значи да је сада да одем тамо могао би наћи то и да вам јер то је крај села, видите нешто то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте фактички ако разумем добро, отишли по цигарете у сред акције?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: На почетку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Напустили сте акцију?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Жива истина. Али вратио сам се одмах значи, није ту прошло ни 20 минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вам неко приговорио због тога?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте Мртви када сам дошао ту када сам га нашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Вам је рекао Мртви?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Гдје си био, шта си чуо сам узео си «ауди» неки решићемо то када се вратимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Гдје вам је то рекао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Рекао ми је ту на лицу места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте се вратили?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да. Реко ако је то проблем, ено вам га одмах значи никакав проблем и дао сам га на крају је тако ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То када Вам је Мртви рекао где си био и расправићемо то после, да ли се сећате ко је био уз њега од припадника?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Био је Рашковић и тај, извините молим вас, да ли је био Вук, да ли је био Булатовић један од њих двојице је сигурно био. Јер је тај био са митраљезом, разумијете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ко још?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мене, само ћу вам нешто рећи, вуче ме стално асоцирање митраљез на Вука, знате због чега, јер ми је остало упечатљиво то да је носио митраљез када су повукли оружје на Банета Ивковића и делегацију СПС-а када су долазили испред хотела «Метохија», и Мртви је наредио «репетирај, поби», и Вук је узео митраљез и репетирао и то ми је остало у глави да је он и сада ме стално на њега вуче тај митраљез и асоцијација знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је тај Вук?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, он је, чуо сам нисам знао него сад сам чуо да је негдје из Босне, нисам знао одакле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли му знате право име?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Була и Булатовић, да ли је то исти човек?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим да јесте, ја ћу вам га описати а да ли је исти не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време док сте били у Ћушки, да ли сте видели да је нека кућа упаљена?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па господине јесте, видео се дим и то, ја знам да ја нисам ниједну запалио и са мношвом ко је ишао није ниједну запалио, то вам одговорно тврдим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ко је ишао са вама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, ето сад сам вам рекао не знам, не знам ко ме је довео, не знам стварно, стварно не знам, ево од ових момака молио сам их да било ко ако зна да каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, видели сте дакле упаљене куће?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видели сте упаљене куће?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, па јесте горело.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је ту кућа било?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не могу вам сад, нисам ја то бројао, али 40 сигурно није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате шта је са тим народом из кућа?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, не знам, то је село огромно велико, то је село на пример ја од пута сад ћу вам нешто рећи, отприлике од пута

магистралног па где сам скренуо тим макадамским путем шума са једне, шума са друге па се појави негде кућа, па тако то, па до тог места где сам дошао то је био већ крај села, тамо више нисам ништа видио, тамо је река Бистрица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте ишли до краја села?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: До краја села и на крај села сам ја видио те избеглице, да ли из тих пар кућа ту су већ стигли Мртви и дружина, да ли је то из тих пар кућа шта је, ја не знам, знам када сам дошао ту да су они десно повели ове, а ја сам отишао лево, лево је Захаћ и тако ми је он и рекао «иди горе», тако ми је рекао нешто у том смислу да ли је то наредба била да ли његов хир и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте имали Ви лично неки контакт са тим људима који су били ту на крају села?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам додао воду једној жени са дјететом, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поре тога?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Никакав, да сам малтретирао мислите некога, је ли то мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па мислим и то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не. Не, сигурно, сигурно не. Сигурно не, видите нешто и овде по оптужници што се ставља за Срећка Поповића да смо ми купили паре, прво видите можете прво на мене помислити да би ја купио паре него овај човек, вјерујте, вјерујте ми значи, ја човека нисам видио тај цјели дан Срећка Поповића, «Шумадију» Николић Милојка ја га нисам видио цјели дан, вјерујте ми и то, рањен у ногу па има ли доктор да види да ли је рањен у ногу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ким сте Ви онда тога дана били, јесте ли онда сами ишли или је био неко уз вас?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не, не, па видите то је село значи и како се иде нису куће сада у реду па иде једна група овим редом, друга група трећим редом, четврта четвртим, него то су куће разбацане, па некад се и налети један на другог и тако, сад ја да вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви понављао питање били сами када сте ишли кроз село и када сте отишли у Захаћ?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам, нисам, био је још један или два.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био поред Вас?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико њих?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па није било више од двојице.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Судија ја приговарам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Од двојице није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто приговарате?

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Па тужилац виче на окривљеног, полицијски начин салушавања, не може овако.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, унећемо ову примедбу. Немојте ометати тужиоца можда. Јесте се уплашили господине од тужиоца?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам, тресем се сав, ево баш се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево оптужени се није уплашио, нећемо уносити онда примедбу јер већ је евидентирана аудио техником.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Госпођо судија када сте невини не може вас ништа уплашити, вјерујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим тон да ли Вас је уплашио?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма не, ма не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате нешто о документима која су остављали на лицу места?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па рекао сам вам када сам дошао у Захаћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не Захаћ, пустите Захаћ, сад смо у Ћушкој.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не. Ништа, видите нешто нисам значи неке списе читао ништа, али сам налетеио случајно у брзини на једну неку школу, спомиње се нека школа, неке избеглице код школе, ја ниједну школу нисам затекао, ниједну школу нисам видио, никакво гробље, значи спомиње се гробље и крај гробља, никакво гробље нисам видио, значи никакво. Ја би сад волио да ми дате мапу и да вам кажем гдје сам био и да вам тачно покажем кућу гдје сам био и где сам видио те људе, јер не могу ја знати никад нисам био ако тад нисам упамтио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је вама времена требало од тог пута када сте зашли у село, па до краја села, па да изађете из села, колико сте времена провели у селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ишао сам ја до једне кривине знам сјећам се поток неки има кад сам скренуо тим путем, има један поток то ми је у глави остало, оставио сам «голфа» ту, морали смо да га маскирамо када идемо па грања и то натрпамо, ту сам га паркирао, закључао и кренуо сам можда ми је требало једно десетак минута да дођем до то краја села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јесте ли видели за то време у том кретању до краја села, неки народ?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Народ да иде путем?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, да иде тим путем жене, деца и остало?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, него сам видио на крају ту и рекао сам вам да ли је било 15, да ли 20, да ли 25 нисам их бројао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли на том путу видели да је неко убијен?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, видио сам на почетку, извините ме, значи на почетку видео сам мушкарац и жена убијени значи два леша, тај дан

нису убијени него сам касније од кога немојте ме питати, јер не знам није ме то уопште интересовало, и те његове баљезгарије шта он ради, чуо сам да је Мртви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чије баљезгарије?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да је Мртви, са ким је он урадио то, то не знам, значи дан прије да су побијени ти, значи мушкарац и жена, то сам једино видио вјерујте ми, чак је ту нека кућа била стара је ли као кула стара или нешто, тако не могу сада од камена нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да је «Шумадију» окрзнуо метак у Ћушки?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам из оптужнице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не питам Вас оптужницу, него.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да ли сам ја чуо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па нисам чуо када није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не. Значи има доктор може да утврди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте видели и прву оптужницу, тамо је?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја сам видио вјерујте ми господине тужиоче мењате ми све и свашта тамо, таман једно отарасим се добро је, додате ми нешто друго и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињу се нека лица која су била са вама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим, нисам Вас разумио, извините.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињу се нека лица која су била са вама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У акцији у Ћушки, да ли сте се Ви дружили са тим лицима и са ким сте се дружили?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Са Николић Милојком јесам, а са Вуковић Предрагом званим «Мацо» никад, нисам ни знао да му је име Вуковић Предраг, него само «Мацо» и видио сам га у Бару после бомбардовања, после свега, ловио је рибу на ости и продавао по ресторанима колико је се напљачкао пуно јер знам сигурно, видио сам га доле у једном ресторану који је држао наш друг из Пећи, у Бар значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте се дружили са Сенишом Машићем?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја људи не знам ни ко је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је кум од Мртвог.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ако би ми показали слику, ако би ми слику показали ја би вам рекао јер не знам то ми име ништа не говори. Ево читам о том имену али ништа ми не говори.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли Вам је познато да је Мртви имао неку расправу са Обрадовићем у селу Ћушка?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега је та расправа била?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Чуо сам ради неког аута, вјерујте нисам видио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате детаље?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли детаље зашто је?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, не интересује ме, стварно ме не интересује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да је то село породице Чеку?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не ни то до сад док нисам ухапшен вјерујте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да је неко из те породице убијен тога дана?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, па нисам знао да је ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да је тога дана 40 људи убијено?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не ни то. Ни то вјерујте, ја што сам ја видио могу да вам кажем, да ли су убијени да ли нису, да ли су шта је мислим не би желео да вређам ни породице ни жртве, ништа, али нисам видио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете видели сте упаљене куће, да ли сте били близу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте видели да неко пали куће?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не. Не стварно, у Захаћ када сам дошао није ниједна ни горела, само успут када сам ишао ивицом овога села могу да вам кажем да сам на три, четири куће са десну страну тога пута у та три, четири километра налетио на свега двије, три куће, све су биле са леве стране једна па сто, двеста метара, па друга, пут има колски.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете у истрази имали смо састанке са Мртвим пре сваке акције?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нису то састанци, то је само иде се ту и ту, и завршена ствар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте то имали пре сваке акције већином да јер не можемо како ћемо иначе ићи ако нам он не каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био на тим састанцима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па ко је био у јединици, тај. Неки су изостајали не могу вам рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било укупно свих 30 припадника јединице на том састанку?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Господине, они дођу данас у јединицу када виде какав је овај побјегну прекосутра и тако све и Обрадовић је побегао, сви су побегли, ја би побегао не би побегао него би отишао мирно да ми није

жена ту била трудна ми је жена била, нисам имао где кућа ми је изгорела у Босни, нисам имао гдје да одем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви лично присуствовали тим састанцима или консултацијама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па јесам када дође напоље стојимо то је већином напољу испред, ајде идемо ту и ту или сутра идемо ту и ту дођите у толико сати ту, и тако то је се тако одвијало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када кажете напољу стојимо, ко поред Вас још стоји?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не могу да вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли цела једница или део јединице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па део већином јединице, никад нису сви, сви никад нису били. Значи нису никад сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете да се сетите ко је ту био из јединице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да се сјетим, ево ови овде момци већином су били, можда је неко одсутан некад некад није, као и ја некад што сам одсутан, али већином овако ове момке што овде видите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта каже Мртви код тих састанака?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: И нормално још неки момци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта вам каже Мртви?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па ништа идемо овде или идемо ту или идемо у то село или у ово, да претресемо, да прочешљамо, али већином су то биле шуме, већином шуме, значи могу вам одмах.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али кад каже идемо у село, шта то значи да претресемо село?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да се претресе село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се то војнички?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да претресемо село или да, шта како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се то војнички каже, је ли се то зове чишћење села?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па вјерујте тако, тако то је та фраза као чишћење села, сад не мисли се на неко убијање или ово разумијете, али ето на чишћење као чишћење терена то је та војничка стара изрека.т

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте после акције је било неког проблема око 8 хиљада марака?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То је што сам чуо и тако сам вам и рекао, жива истина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Вам је Мртви рекао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мени ништа, али знам да је ушао љут, изузетно љут, вјероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је то ушао, објасните.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: У команду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ко је био у команди?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Попео се уз три, четири степенице, ето опет ме питате нешто што је прије 12 година, ко је био у команди, мислим не могу да вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, колико вас је било у команди?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам. Не знам, рекао би вам врло радо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта каже Мртви?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ушао је љут, са њим је био Рашковић са ранцом, нормално Рашковић возач, рукавице довде, аутоматска пушка и то пошто је био возач, капа фантомка на главу и улазе њих двојица и кажу «8 хиљада марака овде недостаје» само ја не знам ако је пљачкао ту он је ту био и он је то пљачкао и како је он бројио на том месту и узео онај ранац «хоћу да ми се то врати», ја сам стајао код врата, код врата на излазу, једва сам чекао да идем кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Зато вјероватно што сам нормалан господине тужиоче, вјероватно зато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што каже недостаје 8 хиљада марака, шта ће бити ако се не нађу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Хоће да се нађу те паре, не знам да ли је ико био од ових момака, вјероватно јесте, ако јесте нека устане и нека каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте неки ранац ту?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па нешто, нека торбица, ранац, нисам ни загледао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли шта је било у тој торбици?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам вјерујте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Мртви помињао нешто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није ни отварао то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли помињао неки плен тада када је?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То је вероватно био његов плен. Не знам да ли је помињао, али могу вам ја рећи да је то вероватно био његов тај плен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли помињао неку деобу тога?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Деобу, јесте, он је био широке руке иначе, узео би нам животе а не нешто друго, вјерујте то, је ли то тешко да се испита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је разлог да Ви останете до краја у тој јединици?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па разлог је ташта коју волим као мајку и таст, они су сада у Подгорици и жена ми је била трудна, нисам имао гдје, нисам имао динара, знате господине тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте добијали плату тамо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Гдје?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У време бомбардовања.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај «ауди» како сте добили?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како сам га добио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па рекао сам, могу опет да вам поновим.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Ја се извињавам сведок је већ одговорио на ово питање у свом излагању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче ово је оптужени, није сведок.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Одговорио је већ, слушамо сви исто, онда је одговорио већ на ово.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Рекао сам, није проблем опет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па реците опет.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Приговарам овом питању.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како сам га добио, па дошли смо до те куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта тужиоче да каже поново?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је добио «ауди».

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Испод сјена да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радићу седите, искључила сам Вас. Седите, већ сте приговорили. Укључите оптужени микрофон, укључите. Тужиоче укључите микрофон па нам реците шта још треба да се разјасни око тог «аудија».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У контексту на питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је узео, одвезао тај ауто неко га је вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте полако, на питање да ли је добио неке паре и новац док је, у време бомбардовања док је припадао тој јединици, рекао је да није, па се ја надовезујем на нешто што личи као приход, а то је тај ауто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тај ауто задржали, то Вас пита тужилац?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, то сам дао једно Русу, он је двије избеглице жене ставио унутра, старе жене и није их могао истјерати у Беране касније, нису хтјеле да изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте дали Русу ауто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па одмах после тога, па Мртви ме је напао «мора да се врати видиш шта се ради, могу нас позатварати», госпођо он је хтео сам да ради нешто и било му је, он је мене сретне у граду и каже чуо сам за Босну си послао тамо 10 хиљада марака или 20 хиљада марака, он се служио значи најгорим стварима, највећим лукавствима, па можете да проверите како сам изашао ја ћу вам рећи, можете да зовнете

начелника у Пљевља, он је сада начелник полиције, да сам дошао тамо без динара да нисам имао стан да платим жена ми се породила, па ја да сам узео то све па барем би гарсоњеру као сваки паметан човек узео, ја немам свог аута, немам свог аута, од пашенога ауто, изашао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, а тај ауто када сте дали Русу, мислим када, Русу када сте дали ауто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма не знам после дан, два или разумијете и чак му је разбио када је излазио јер има ова капија уска, када је излазио разбије фар позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам вратио после тај ауто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма не, он је отишао ко зна где, њему је мајка била удата у Бијело Поље за некога Црногорца и он је тамо повео неку дјевојку и одвезао још двије избеглице и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то својом вољом сте му дали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То је старо ауто вјерујте ми, то не би ни узео нити возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би ни узео, добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Морао сам од Мртвог, дао сам му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Мртви вам је рекао да дате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да, и «тројку» ми је одузео, војну «тројку», ми је одузео, знају ови људи ево нека кажу ја сам скинуо звучнике са «тројке» те војне са стране, хоће да ме убије испред што скидаш звучнике, ако свеједно враћаш у касарну вратићеш тамо мора као Топлици да врати. После чујем продао га у Подгорицу за 5 хиљада марака. Значи истину вам говорим, изашао сам са «сеат ибизом» малом оном од пашенога мог он ми је дао на отплату, нисам му је мислим чак ни до сада отплатио, чим сам дошао у Пљевља имао сам удес колега ми један возио полицајац и слупам је и отад аута немам уопште аута значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта је још за ово?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ништа само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, добро, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је дошао до, под којим околностима је дао том Русу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево рекао је како је дао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па у реду, па сад сам то чуо. Бата Лекић како је њему надимак?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Бата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бата?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Само Бата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте познавали неког по надимку Мићко?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам, њих су се двојица дружили. Нисам се дружио ја са њима али знам њих двојица су нон стоп заједно. Није овај, није овај ја мислим ни био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па тај Бата, не верујем да је он био, размишљајм јер знам да је био код нас у јединици једно време али он је одмах напустио испочетка значи ништа. Није он за те ствари био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли Вам значи нешто Љубенић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Љубенић, је ли то неко село?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Село.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Чуо сам за то село да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте били у том селу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу се сада сјетити, једино ако ми дате карту све ћу вам рећи, овако не могу стварно, не могу, све сам побркао та села, засеоке, могу да, знате шта знам, ево рећу вам знам Стреоце, знам сад тај Захаћ проклети нисам ни знао за њега, знам за Озрим, Исток, Клину и тако. Ове мање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте чули за нако убиство у каналу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: У каналу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Аутосервису?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Где у?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Захаћу.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: У?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Захаћу.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Загоричу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Захаћу.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Захаћу, не нисам озбиљно, кунем вам се, одговорно тврдим нисам чуо значи ево сад први пут чујем за то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој акцији Ћушка, Захаћ, да ли су учествовале јединице ОПГ?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога Ви познајете из тих јединица, да ли некога познајете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знам све момке. Знам их све из те јединице ОПГ-а, а већином све из Пећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Интересује ме само Крстовић Владан, је ли познајете њега?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте, Џуца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли он био са Вама у некој акцији?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он је испочетка исто био у једници, али се одмах ја мислим раздружио, одмах испочетка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је то било испочетка?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он и Павловић, па не знам почетак бомбардовања, он и Павловић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је отприлике 24. март?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, не могу само да лажем јер нисам водио ту евиденцију, ја да сам је водио ја би вама све сада написмено дао да ви читате. Не знам стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То би било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Изволите, Ваш бранилац Вам сада поставља питања.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пратите га на монитору, немојте се окретати. Изволите.

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Немам питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања?

АДВ. ОГЊЕН РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако нисте уморни да наставимо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам. Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Интересује ме прво тада када сте били у Босни, да ли сте тада били са неким од оптужених у јединици или на обуци?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите нешто ја сам био у Босни у Специјалној бригади полиције у Јањи, у Јањи код Бијељине, јер ја сам увек тражио неку бољу јединицу где имам шта да поједем, да се обучем, да запалим цигару и тако, разумијете и увек сам тражио неке јаче јединице јер иначе не знам да ли има смисла да причам како је тамо било. У Специјалну ту бригаду полиције када сам био имао сам једног друга доброг Мрки Љубоја Добрица, погинуо је на Трнову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Момићу, питам Вас за ове људе од ових овде оптужених?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Само доћи ћу на то, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је увод.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јер видите ја сам био у Босни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте баш детаље много.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја сам из Босне, значи ја сам био у Босни, ако не одем на линију дође војна полиција ко што ме је и гањала у пар пута, затвори у затвор, нема ништа од тога. Значи био сам ту, али никог од ових нисам знао. Е видите сада 1994. године, тада су Окупаци пали и то, Аркан је издао проглас да прима добровољце, ја сам отишао код њега, значи отишао сам у Београд са тим својим другом Љубојом Добрицом, одвезли су нас комбијем до Ердута, требало им је људи који су већ

држали пушку у рукама јер се спремао напад и овамо на Српску Крајину овамо Вуковар, Бели Манастир, знате на шта мислим, и пријавио сам се и видјели су међутим када сам дошао обука треба да буде, ја већ то познајем неке ствари и тако тако да сам без обуке, е сад тамо упознајем значи Џудовић Сашу, Шуњевић Елвиса, Николић Милојка, он је био са неким момком који је исто са Озрена горе са ратишта гдје су били на планини Озрен, дошли су заједно. Ту се упознајем, али не постајемо другари, схватате, тек нас зближавају неке акције, били смо на Трнову, били смо Сански Мост и тако доста нас је изгинуло, доста порањавано и то зближи људе. Тако да сам њих тројицу могу вам рећи за њих тројицу, чак у Приједор кад смо били значи нападали су на Приједор, требало је Приједор да падне и ту је дошла испомоћ са Косова нека полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е видите, тек касније ја сазнајем када долазим у Пећ да су и они били, чак и мој пашеног, Вранеш Вељко, да су их послали са Косова и били су каже знамо ми када сте ви тамо били, али не знам их ја одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то сам и хтела да вас питам, да ли је био пећки ПЈП тада у Босни?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е не знам како је се звао, извините, да ли је био ПЈП да ли је била полиција како су то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Николић Милојко да је то био пећки ПЈП?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па могуће. Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па када је он дошао у Пећ да је видео то, да те људе познаје из Босне.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Могуће, могуће. Иначе је прошло пет година одатле па не знам више како се они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е онда даље Ви сте изашли са чином потпоручника, а Николић Милојко са нешто нижим чином.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте он је био наредник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наредник?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Њега сам слао да трчи кругове и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а када сте дошли у Пећ тамо 1998. године, јесте Ви спадали у неке искусније борце или?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па искусније чим сам ја једини значи у то време пре када је погибија била браће Ђукић, били су тад ја мислим и Кастратовићи у ПЈЛ-у и Срећко и тако, ја мислим да сам тад ја сам остао код њих у ПЈП, а они су били негде распоређени на друга мјеста не знам где, они су мене оставили и полиција ми је, скупљали су и полицајци да ми скупе плату пошто нисам имао од себе, колико је ко имао, неко сто

динара, неко двеста, неко триста да би скуплио три, четири хиљаде динара да би могао да живим, они су скупљали и када смо ишли на Кијево у пробој, ишли смо два, три пута на Кијево јер је ту био у окружењу српско село, ишли смо носити им храну и ту сам упознао и Гурија, ја мислим баш тада на томе пробоју пута, тамо сам срео да ли је то био Обрадовић или Ђорђевић, неко од генерала виших полицијских и неко му је ја мислим чак покојни Шалипур да му је рекао «ово је добровољац сва и код нас овде не дају му ни плату ништа», на шта је он рекао нека се обавезно у компјутер да се уведем и да ми се исплаћују плате. И отад сам почео да добијам плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али то сте отишли на Косово 1998. године, оно када причате за ово Елвис покојни и тако?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да. Још би вам нешто напоменуо, прочитао сам овамо не би желио, то није ни за хваљење, али неко ако није био на неком месту да се прави херој, да каже био сам ту и ту, неваља. Ако могу да вам каже само из једне изјаве човек и још без срама каже да је крајем маја 1999. године био у Јабланици, да је био заједно Легија ишао тада са нама и полиција и да су нападали на Јабланицу, да су чишћење Јабланице имали, он то говори да је то било 1999. године у петом мјесецу, а то је било 1998. године и тада смо и логор пронашли тамо и ослободили те људе. Тада смо ушли ја имам слике одатле на тенковима смо ушли, другачије нисмо могли преко бара и ливада, а тај човек који је дошао крајем године сам каже да је дошао крајем 1998. године, има те храбрости и тог безобразлука да каже да је био са полицијом и са Легијом, а Легија тад није ни био, Легија је отишао више према Митровици, где већ, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, он је изместио то у ову је ли тако.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Значи доста лажи има, али није важно, надам се да ће до свега се доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад сте ви дошли тада у Пећ уопште, који је то месец на пример 1998.?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па био је фебруар ја мислим почетак да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одмах отишли у полицију?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах вам је то овај Елвис и тако?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Одмах значи прва акција ја мислим нисам се ни одморио, преспавао сам код друга Каљевић Миљана и одмах сам отишао у смјештај, тако смо га ми звали који се налази у кругу касарне од црвених цигала и ту сам задужио оружје од магационера и ишао са њима и тако, и поносим се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли се то уписивало у војну књижицу или не?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одмах сте тада распоређени у ту јединицу «Муње» или касније?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, тада одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада одмах?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то рачунајући вероватно на то Ваше искуство или не, ја то тако разумем?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па вероватно јер сам увек ишао међу првима, испред тог Шалипура није могао нико да иде али после њега сам могао, и касније нормално долази Николић ја га виђам долазимо из акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је после Вас дошао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да. Враћали смо се из Прилепа, једно село иза Дечана тад дан су нас убили су Елвиса Шуљевића, и не изазивам сажаљење, али тај ми је човек умро на рукама значи и узео сам његов пиштољ. Убили су њега и још пет момака кад смо се вратили ја сам ишао на «пинц гауеру», видео сам Николић Милојка стоји испред те зграде од црвене цигле где је био смештај и оно изненађен и ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и тада су са Вама у «Муњама» Николић се прикључује?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е па да ли је тај дан одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада Поповић био у «Муњама»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јој вјерујте да не знам. Ја знате како сам ја Поповића, Поповић је био непримјетан, мислим оно непримјетан како да вам кажем, ја сам њега знао као пашенога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пашенога.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Пашенога, јесте Шалипура покојног, ништа друго и касније сам упознао да је то изузетно добар човек и поштен човек и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Кастратовић да ли је тада био у «Муњама»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим да је и Кастро био, исто добар момак, не што је ту, да имам рећ било шта против кога од њих рекао бих вјерујте ми, рекао би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви и Николић и од оптужених нико више?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде оптужених.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја никог колико знам, овај Бошко, да Абдулах није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је касније.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он је дошао касније са још неким, али само нађеш одједанпут човека упознаш ту ти је нити знам шта се дешава

ништа, видите нешто, значи позивам сваког који другачије мисли, који ме је видио на неком другом мјесту, значи да то каже, од ових момака слободно, ничега се немам бојати. Стално сам кући био, нисам значи излазио да пијем по кафанама, нисам излазио јер ми је жена била трудна и нисам смео да се мрдам због бомбардовања, пре тога је изгубила дјете и нисам смјео да се мрдам. Долазили су код мене, попију кафу, дође Милојко, дође Кастратовић, попију кафу, ја мислим чак и Бошко да је био, Абдулах и тако Срећко, дођемо попијемо кафу, најмрже од свега ми је било када видим Мртвог тога, значи то ми је била мора нека, нисам могао да га гледам, свађао сам се са њим, претио ми је на сваком кораку, значи долазило је до повлачења пиштоља испред једног кафића, као да сам му ја неке скије узео, негдје што је он опљачкао, шта ће мени скије ја не знам ни да се санкам, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а је ли био и он у «Муњама»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мртви?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма јесте, знате како је дошао, када је дошао упознали смо се како не знам ни ја, он мене вјероватно зна где сам био официр, ја њега нисам знао нити сам му ја био икад командир, дођемо до тога да је био код Аркана и тако, ја мислим да је «Шумадија» ми рекао да је био код Аркана тај Мртви, долази и моли нас може ли да уђе, реко ајде питаћемо знаш, питамо Шалипура, каже Шалипур «немојте молим вас њега, немојте сва га полиција зна, бацао је Албанце са моста доле, са полицијом се био, значи ненормалан човек», мени је тада изгледао нормалан. Како је он ушао касније ко јер њега примио, вјерујте да не знам, обрео је се ту, обрео се у јединици, ја мислим да је почео и тамо нешто да прави неке недозвољене радње, па је онда касније сам га видио пребачен је у плаву униформу тамо био је нешто не знам, то би најбоље могао ко је био начелник Кешељевић или Боро Влаховић, тако да објасни шта је Мртви радио тамо, знам када га сретнем сјећам се добро каже мора да идем за Приштину сам ја идем провозим тамо кроз нека места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је сада мртав и да не причамо баш о њему.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мени је неугодно што то причам али заслужио је то, што га је снашло то је и заслужио, будите сигурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тим «Муњама» и да завршим са том 1998. године, Џудовић, Крстовић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џудовић, Крстовић, Каљевић, јел су били у «Муњама»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесу. Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мартиновић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мићо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мићо:

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: И он је био резервиста, па је он касније ја нисам имао докумената он је се пребацио у резервни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком је Гури, шта је тој јединици био или се он појављује касније?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја могу то само да нагађам, видите знам да је он био командант неких јединица, у то време да ли за цјело Косово, да ли само за Метохију ПЈП-а, значи он је како би вам то рекао координирао вјероватно, тако нешто знате. Сад не знам, не знам, једино да се, да без везе причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам да ли знате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Гурија знам и сједили смо и пили пиће и све и добар сам са Гуријем и мислим, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и зашто су онда расформирали те «Муње»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то расформирао, ко је то наредио?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Сав је ПЈП, не знам, сав је ПЈП расформиран, вјероватно је тако морало нешто да буде и основане су Оперативно потјерне групе те, е сад ко је остао тамо ја знам да ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био и ПЈП после током бомбардовања?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ОПГ и ПЈП је постојао током бомбардовања?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е видите ја не знам, ја знам за ОПГ, вјерујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОПГ?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јел можда су основали неки други ПЈП које ја људе не знам, па знам да је било доста полиције значи из Београда, из Новог Сада, из Краљева и тако из интервентне 92 овде из Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и сад цео овај, тај вод «Муње» када је расформиран је ли они сви прелазе у ОПГ и после колико времена?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па већина њих, већина њих, ова друга вјероватно у плаву полицију већ гдје је ко морао, на пример Саша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по ком распореду, ко је њих распоређивао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, не знам то, нисам значи био ни у каквој команду нисам вршио тако да не знам, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви ако није.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мене су раздужили само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас су, е па то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам имао документе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је раздужен уместо Вас?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па раздужени смо ови скоро сви овде што нас видите, што су били и Кастратовић и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раздужени и Кастратовић и Поповић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па сви, сви, јесте. Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николић Милојко?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па и он, и он, сви значи. Нисмо могли значи они су нешто правили тај ОПГ је мања јединица била, мања, мања. Углавном већином сви исти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џудовић, Крстовић они одлазе тамо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Џудовић је отишао знам да вози Гурија, то знам. Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Ви сте тада били у прилици када кажете да сте били у томе у тој јединици спомињете тог Кешељевића и Влаховића?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих сте тада упознали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па Кешељевића сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лично или по чувењу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, видите нешто брат од моје жене, брат од стрица је возио Кешељевића, Жељко Новићевић, он је сада у полицији у Крагујевцу и тако сам Кешељевића упознао. Упознао сам га на слави код стриц од моје жене, покојног сада, кад смо ми изашли убили су га на вратима као кера, и у канал га бацили, ту сам га на слави упознао, а овај био је једно време и онда је пуцано на њих зољом када смо ишли на Лођу од те исте Ћушке значи када смо ишли на Лођу то је једно село отворена је ватра са лијеве и са десне и из напред, и из Ћушке и из и рањени су ту Срђа Перовић је ухваћен жив и још један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то није било 1998.?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: 1998. да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Влаховић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Влаховић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Влаховића касније упознајем, он постаје ваљда начелник не знам да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре или после бомбардовања?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, пре бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре бомбардовања?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, али после Кешељевића је он био. Кешељевић је тамо био рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда постаје Влаховић начелник?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да, ја мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И током бомбардовања шта је Влаховић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто начелник СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник СУП-а Пећ?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да. Чак ми је пиштољ поклонио испред Центра безбједности стао је са аутом и питао је «Боске гдје ћеш има шта» ја ни пиштоља ни пушке, ништа, и извадио из гепека пиштољ, поклонио ми је, да ли ће он рећи да ли јесте да ли није, да ли се боји да ли не боји не улазим у то, ја вам говорим, мислим то је неважно али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у каквим је односима био Влаховић са Мртвим?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није Мртвог нико волио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико га није волио?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нико га није волио, али ја не знам како ти људи ништа му нису могли, значи ни да се затвори ни да, мада је он већином у ноћне акције ишао знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми Топлицу Миладиновића јесте ли упознали можда пре бомбардовања, виђали пре бомбардовања?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: О том човеку немам шта лоше рећи, једном, два пута сам га видио, нисмо заједно пили, нисмо причали, можда сам рекао сам и господину тужиоцу поздравио се једном са њим, не могу да се сјетим и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су то односи фамилијарни?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам имао право са њим причати, шта ја да причам са официром, командантом, ја немам шта ту да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је чин он имао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је чин он имао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим је ли потпоручник или поручник, кажем не могу се сјетити стварно, нисам га питао али знам да је неки чин добио, да би водио ту јединицу морао је бити официр, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми који су то фамилијарни односи, снаја Небојше Минића је у фамилијарним односима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То ми је Небојша Минић рекао, а да ли је то истина, да ли није стварно не знам ево човек је ту нека каже, лепо ми је

рекао каже он је у фамилијарним односима са снајом његовом, значи од Мртвог снаја, од брата његовог рођеног, он је исто у Бражанику живио и жена његова као да је нека дођу фамилијарна веза са Топлицом, не знам да ли је још ико то упамтио, ја сам ето упамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Вама је то остало.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Али не знам, ја мислим да није истина, мислим да није, можете да проверите али мислим не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте задржали када сте се раздужили у полицији.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: До кад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте задржали, мало пре кажете униформу, имао сам своју униформу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, униформу, да, да. Да, то ми нису узимали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко лично наоружање?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, ништа, ништа, ништа. Ништа, чак ми је дао тај Новићевић Жељко, брат од моје жене дао ми је петицу, седмицу заправо неко од ових петица, неко седмица, пиштољ мали онај кратки да би ја имао то за себе јер Пећ је Пећ ипак била и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сваки случај.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: За сваки случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да Вас питам још нешто, и на тај начин Вам и предочавам неке исказе из списка, да ли је надимак Ваше жене Буца?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, да ли Ви знате да сведок «ПС» каже да је Ваша жена радила као конобарица у кафани «Стари мост» и да сте се тамо виђали.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или Славица, сад ћу да нађем то и да сте се тамо виђали и тако даље, да сте се тамо састајали, да ли знате то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знам да је то говорио ко и остало, имам ја овде записано, то је врло лако доказати, надам се да ћете узети у обзир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она јесте Буца и јесте радила али?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Радила је у пицерији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у пицерији.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Код Мира Маликовића, радио је ту и он, него вјероватно није имао среће, ја сам имао више среће, па можда и због тога сад овако ради. Она је млађа од мене 10 година и заволили смо се, узели смо се, родила ми је двоје дјеце и још заједно живимо. Е видите није у

«Стари мост» ни «Стефанел», ја сам у «Стари мост» само ишао са добрим друштвом да поједем нешто и то можда једном, два пута, ту је близу становао Саша Џудовић, ту се никад нисам ја са Мртвим састајао, значи никад, ја знам где је «Стари мост».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то кажем Вам на тај начин вам ми предочавамо ове ствари, то сте већ.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нема проблема има и она и Миро Маликовић ту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако ту стоји у списима, да су неки други рекли, је ли тако, то сте видели. А кажите ми јесте ли видели да Боро Влаховић кога Ви познајете каже да су се неке ствари дешавале, а то каже још један сведок, неке ствари су се дешавале и пре бомбардовања, и да су то радили неки људи па међу њима и мртви, па се каже деси.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: И ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитаћу Вам после, да сте ту били са Мртвим и тако даље, знате ли за те неке ствари које су се дешавале Албанцима па онда се десе у току ноћи, а онда ти исти људи рецимо Мртви буду у полицији ујутро и примају пријаву, је ли се тако нешто догодило, је ли Вам то познато, јесте видели то у списима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или вам је познато то из тог доба?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није ми познато, али вјерујем то да је то Мртви радио, да је тако нешто радио, јер је имао власт, али ја ни у једну, прочитао сам ја доста госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам да сте читали.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите нешто, дабогда ми Бод дао онако како ја женама чинио што овај објашњава, Бог ми нако дао, па ја сам се четири пута женио, ја немам потребе за тим, имам петоро дјеце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како петоро, ја Вас питам мало пре је ли има измене у Вашим личним подацима, Ви кажете нема, имам двоје.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па зато што су из прошлог брака и све, па сам ја рекао за ово, нисам разумијете, сада имам двоје дјеце, али из бивших бракова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из бивших бракова колико?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам колико то Вас интересује и разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Момичу пазите овако да Вас питам, кад Ви кажете Ваше личне податке ја Вас питам Ваше личне податке и питам јесте ожењени Ви кажете јесам, је ли имате деце.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мислим да није то важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нема деце која се не рачунају, то ћемо после да се вратимо, сад ми кажите за ово молим Вас значи то, да ли се деси ноћу да Ви, да неко неког тамо Мртви, опљачка и тако ујутру буду у ситуацији да прими пријаву од тог човека?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам ја нисам гледао, али кажем вам сада вјерујем да је то радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сад верујете.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па верујем, знам га, упознао сам га, није само то радио је свашта, радио је свашта вјерујте и можда још је неко са њим радио па, дознаће се то све, правда је спора али доћи ће то, све ће се то дознати, ја сам вам рекао и дао сам вам помоћ и увек сам ту да дам помоћ шта год треба, значи шта год треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју помоћ оптужени Момићу па Ви сада износите одбрану.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, ја вам причам за ово, за ово вам причам износим одбрану своју зашто ме ви, зашто ме тужилаштво оптужује, али то није све, Мртви је живео и пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад причамо о Вама знате. Е овако јесте видели Влаховић овај Бора Влаховић да каже да сте Ви били често са Мртвим, Бора Влаховић када је саслушан пред тужиоцем за ратне злочине.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда он каже да су се дешавале те неке ствари са Албанцима после и у току 1999. године, да је он то упозоравао Топлицу на то, да је о томе писао службене белешке, али да сте ту у тим догађајима учествовали и Ви, каже «Ранко Босанац, не знам му презиме, али мислим да је након рата отишао у неке војно безбедносне или безбедносне структуре у Црној Гори», а то сте значи дефинитивно Ви.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е одлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тако даље, онда извесни «Шумадија», Кастро и тако. Јесте видели то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е овако ја вам одговорно тврдим да нисам, и спреман сам да се суочим са господином Бором Влаховићем нека каже то мени у лице, ја сам мислио да тај човек има само добро да каже, а не лоше, е зато га ја позивам па нека мени каже. Када је он то мене видио, када је он то чуо, па Мртви је више био тамо код њих у СУП-у него са мном, ја сам радио обезбеђење у хотел «Метохији» и рекао сам и код кога и како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад обезбеђење? Је ли то причате између, између?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па прије, прије бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, и онда сада ја Вас питам значи дешавале су се после када сте већ били код Топлице.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом 177. неке ствари и онда о томе су сачињене службене белешке, упозоравањ је Топлица, и међу тим људима спомиње и Вас овај Боро Влаховић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Одлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У списима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што вам сада читам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам ни видео пола списка, ја нисам прочитао два списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте читали, па били сте неколико дана овде, у више наврата неколико дана?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ће неколико, знате колико сам био три сата, три-четири сата свеукупно, два дана, једном сам у 11 пола 12 до 1, изнесу ми оваку књигу доле све дозвола за ручак, дозвола за ово, за оно, док ја дођем до нечег, знате чију сам нашао и одмах сам видио да је заштићени сведок зато што је измрљано и то два листа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сад ћемо овако.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ето то сам прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Налаже се стручној служби суда да фотокопира дакле овај извештај Штабу МУП-а Приштина Тому Благојевићу – информацију о негативним понашањима припадника Војске Југославије на терену и записник о испитивању Борислава Влаховића од 05.03.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо за сутра да вам дамо.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да имате код себе, а ја Вас питам сада да ли Ви знате за тако нешто и да ли Ви знате да Вас спомиње Бора Влаховић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам да ме спомиње, а за тако нешто могу да претпоставим да је радио Мртви, могу да, чуо сам и за породицу неку и за ово и за оно, не знам. Чуо сам кад сам изашао у Црну Гору и то ми је рекао Ненад Стојковић сад што су код њега у комшилуку нешто шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То име ме асоцирало да питам за Милоша Стојановића, је ли био Милош Стојановић у полицији?
ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицији је ли био Милош Стојановић, је ли био?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Био је је ли Мики био Стојановић што је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Милош, Милош, «Шешел»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Шешел»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, није ми познато то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, добро. Питам само.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Дакле никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ово није тачно да се Ви везујете за све те неке догађаје Бора Влаховић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не сигурно, ево нека ми каже није проблем никакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми још неки други људи говоре да сте Ви били та нека прва лига у јединици, Ви, па Николић Милојко.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте били ту са Мртвим, Николић Милојко исто каже да сте Ви били извиђачи, да сте били најспремнији?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам, јесам, значи међу прву лигу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте били онако одржавали ред у акцијама и тако, шта је сад око тога тачно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па одржавао ред мислим, али нисам био командир никад, никад, био сам једном дао ми је рекао сам вам моторолу и више никад, да сам био прва лига ја сам био прва лига јер ићи ћу гдје нико неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: И тако је било и увјек одаберу мене или Кастра или Шумадију или тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па Мртви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одреди да Ви идете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да идемо први, да гледамо има ли гдје Албанаца, ако нема онда он први иде када су цивили и тако, а када је борба онда идемо ми, сад ћу вам испричати нешто, на тај Дашиновац гдје смо били 10, 15, 20 дана не знам ни колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута је била та акција на Дашиновац?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Доста пута, спавали смо у каналу, ја сам спавао у каналу киша је била тад по мени је падала. Знате ште је урадио Ви се вјероватно не разумијете у оружје и то, дао је мени и Николићу «Чарлија» минобацач мали без ногара, без нишанске справе, без ичега и онда да ми пуцамо да гађамо. Ми смо долазили у ситуацију, пошто немамо, даље нам је граната да се врати да нас побије. Разумете. И ја држим једном руком, он убацује гранату и тако испаљујемо на Албанце и тако. Значи, давао је неке најтеже задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу сте били прва лига?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па тако да иде се први, да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неко као да сте били извиђачи?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То вам је то, видите то је то, значи извиђачи свако ко иде први испред остале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био ту са Вама Николић Милојко?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, некад он, некад ја и тако зависи све, зависи где идемо, на пример у ово село нема потребе сад да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже Николић Милојко да сте ви били као неки извиђачи јер сте били најспремнији.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да и на ратишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам Вас нешто друго, спреман не знам, али. Каже, прва лига у смислу да сте учествовали у подели плена, у подели новца, у подели одузетих ствари које су заробљене, у подели аутомобила и да сте ту и Ви остварили неку зараду, у том смислу кажу неки да сте били прва лига, то Вас питам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е, сад ћу ја Вама нешто да кажем. Никад ни у каквој, значи, подели плена нисам био. Зна се шта има, ја тад нисам имао ни кућу, била ми изгорела у Доботи, нисам имао где да идем, направљена је 2001. године, направили су ови страни тамо како се већ зову и то направили су ми пола куће, оно остало пола заборавили. Може ли да се провери госпођо судија, ја сам отишао директно у Пљевљу, супротставио се полицији, може ли да се провери да ли сам ја ишта имао тамо и како сам живио тамо и да сам молио колеге да ми позајме 50 марака да одем до Подгорице са женом која ми се породила. Живео сам у кући једној са степеницама све од дрвета, кад се пењем степеницама бојим се пропашћу доле. Плаћао сам је 150 марака, 204 марке плата ми је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте понели са собом ништа?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Госпођо, да сам узео и да сам такав човек ја бих понео, али ја сам био већ на ратишту, ја да сам могао ја у 4 године да опљачкам толико, па био сам у најјачим јединицама, па да не идем у Пећ да пљачкам. Ја сам мислио у Пећ да останем да живим и ништа ме друго

није интересовало. Значи, мислио сам да останем доле да живим, јер ми се тај град свиђао и нашао сам жену доле и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте учествовали у расподели?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Никад, нек' ми било ко каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте користили тамо док сте били неки ауто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам «Голфа 3».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин, да ли Вам је то «Мртви» дао или сте Ви то сами узели?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па он ми дао, то је војни био, њега је узео, како, шта не знам, углавном донео ми таблице и све, то није таблице то је папир један овакав и то је био војни, ту се војно гориво сипало. С тим «Голфом» нисам могао да идем где ја хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, а ко је возио тај ауто, Ви?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја зато што је «Мртви» имао 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте сипали гориво?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па било је, видите пумпа једна и онда «Мртви» оде с канистерима или у пратњи наше или је само он могао то вероватно, јер ми је он и телефон прикључио исто, не знам преко команде у кући, био ми искључен нисам га плаћао ништа и он ми је прикључио телефон да могу да ме зову ако шта треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а сад смо код горива за сада, а после ћемо телефон.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он оде, има неку картицу вероватно, немам појма нешто написмено и наспе се, има број таблица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он носи те канте са горивом?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па мора, картица, то је картица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, је ли одвезете Ви ауто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Одвезем ја ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сваки пут сте морали са њим да идете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не, некад он узме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад он одвезе наточи вам гориво да бисте Ви возили?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да, зашто не, користио је и он тај «Голф».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некад сипали сами гориво?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па нисам јер није било горива ја мислим тад да се купи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле вам те картице за гориво?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам то је он имао, да ли је то картица, да ли је то нешто написмено од војске, шта како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко, мислим одакле њему?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам стварно, јер не могу да се сетим, можда сам и знао али то је било све верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви тај ауто возили само током акција или овако цео дан мислим?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма јесам и по граду, па ако хоћу да попијем пиће негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас и питам како сте онда дали команданту да вам сипа гориво?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па јесам, сједнем до центра града, одем са колегама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујете шта Вас питам. Како је онда могуће да дајете команданту да вам одвезе ауто да сипа гориво и да Вам га врати да се Ви возите? Ви никад нисте били у прилици сами да сипате гориво?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите нешто, па дешавало се да неко оде па дадне папир, неко оде наточи гориво па њему доведе његов ауто ципа тог што је возио, дешавало се и то, нема то везе, то није мој ауто. Тражио ми га је, ја мислим да момци знају, дао сам му га, он га изгледа продао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам како Ви кажете треба ми гориво, иди сипај ми гориво?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па зна се то је дизел, видите то је мјесец дан возите на пун резервоар, значи месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад се испразни?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па наспе се опет, то је 30-40 литара, то је дизел «Голф 3», није то пуно, а Пећ је мала, нема се ту, не смете ни да возите бомбардују, град Пећ су бомбардовали доста пута. Не смете да се крећете, то је све било празно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада били у прилици да одете у команду и да узмете бонове за гориво?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не никад. Ја нисам ишао сигурно, никад значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вам неко да те бонове?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам неко да те бонове, да Вам да онако у руке физички?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је дошло бомбардовање да ли сте се Ви прикључили тој јединици, отишли у школу у Бреженик и задужили све ово што сте рекли кад сте задужили. Шта је још био саставни део униформе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Саставни део униформе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Пушка, је ли тако, муниција, униформа то сте имали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Униформу, пушку и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нож, је ли био саставни део униформе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, никад ја то нисам носио сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био саставни део униформе па нисте хтели или вама нису дали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли носио неко нож?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите нешто сад ћу Вам рећи. Ја нисам видео стварно да је ико носио нож, јесмо чакије носили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причамо само о пајсеру, питам Вас, само ме ово интересује период од 24. марта до 10. јуна то ме интересује. Да ли је неко из Ваше јединице носио нож?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Једино «Мртви», он је волио овако да се кити, а ови момци други није нико, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је нож он имао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам богами, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли га носи видно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Али да је био стално крвав нож у корицама то је лаж одмах да вам кажем, нож је носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ако нисте видели нож како знате да није био крвав?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Зато што сам прочитао. Не знам сад какав је био, да Вам објасним нож какав је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али знате сигурно да није био?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он га је носио, није био крвав, није, мислим сад мртав је човек, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је носио нож?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па носио је ту, видите сваки војник требао би да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваки војник треба да има, а Ви нисте имали нож?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам имао зато што, видите ви у рату кад добијете онај нож то вам је бајонет то није нож, али он може да послужи да отворите конзерву тај исти нож, да нешто пресечете и то врло тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло тешко за војника, мислим на конзерву кад му дају нож, али ко зна?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он је имао, носио је нож.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви нисте?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био саставни део у смислу капе, шта је било нормално да се добије, значи капа, качкет, шешир, шта?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није се добијала никаква капа ни шешир, него ако неко има капу стави капу, ако нема иде гологлав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако неко има шешир је ли носио неко шешир?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па стави шешир ако има шешир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је носио шешир

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па знам да је «Мртви» га носио. Да ли је још неко, неко јесте носио али не знам стварно, не знам стварно верујте, верујте да не знам, то је «Мртви» куповао, он је то куповао. Он то купи преко неких веза и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам, да ли сте видели можда овде у списима да постоји изјава да је «Мртви» отишао или Ви, то ћемо сад да нађемо и да сте набавили, знате ону опрему за јединицу, супер итд. а да Ви, видели сте то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видео сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је то била најбоље опремљена јединица тамо.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Сад ћу Вам одмах рећи. Ништа ја нисам имао, ишао да набављам, ја сам имао униформу. Значи, имао сам лепу униформу, комбинезон нисам сигурно носио, то да Вам одмах кажем, комбинезон је носио знам ко, ко је то рекао да сам носио комбинезон. Друга ствар, сад ћу Вам истину да кажем, у једно одређено време то је било у току бомбардовања дошла је једна група људи коју ја знам, коју ја значи знам и замолила ме да одем по једног нашег друга у Ваљево и да га довезем код њих, јер они нису имали с чим да иду и нису смели да се мичу одатле из те улице у Пећ су били настањени. Немојте тражити од мене да Вам кажем ко су ти људи јер нећу то да кажем. Ја сам сео у ауто и отишао до Ваљева и узео тога момка и одвезао га доле. У међувремену кад сам ишао «Мртви» ме је замолио да ли могу до Београда да скокнем да купим неке униформе и то, на шта сам ја рекао да могу. Он ми је дао да ли 500, да ли 1.000 марака, не знам шта је требало униформа, панталоне и то, има «Арми» шоп неки, објаснио ми је, тамо, овамо. Ја међутим, нисам ни дошао до овде, јер ме је војна полиција зауставила па ме ухапсила пошто је видела пун гепек оружје има јер сам ишао преко Приштине, није било ослобођено па сам возио и нон-стоп држао овако пушку, са «Голфом 3» сам том ишао. Имао сам бомби тако по гепеку, заустави ме војна полиција близу Ваљева, ухапси ме, одведе ме у нека брда, одакле си, шта си, ја им објасним и они су онда звали, не знам да ли је упознат Миладиновић Топлица с тим, звали су доле Пећ и онда се извинули и пустили ме, чак су ми и гориво насули.

Ја сам дошао до тога до Ваљева и узео тога момка, одвео га доле. Кад сам дошао доле ови су момци већ отишли, морали су да иду на терен, те смо онда преко неких веза послали овога момка што сам га ја довео из Ваљева да оде до Митровице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А униформе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам ништа узео, вратио сам му паре и рекао сам да ме ухапсила била војна полиција и тако. Нашли су ми, било је бомби, била је моја пушка, било је ово, знате и онда било им је сумњиво Пећ регистрација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте рекли то за комбинезон је ли сте носили Ви или неко други?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви или неко други да ли је носио комбинезон црни? Да ли сте имали Ви то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није нико носио црни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки црни маскирни?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте имали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нико, главу смем дати црни да није носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви, за Вас питам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не сигурно, сигурно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? А мараму око главе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Никад у животу, немам од кога да се кријем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је носио мараму?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па видите, било је неких момака који свежу мараму, некад је свежу, некад скину, ја сам носио пешкир често, то сам рекао и малоприје, пешкир, па обришем зној и тако, неко завеже мараму, неко скине, неко стави ону капу црну, неко скине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала ко, а не шта раде, него ко?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знам сигурно тај Рус да је носио, тај Рус је волио да се окити, Александар из Москве он је волио да се окити, ја мислим чак једном да сам видео и овога, помозите ми рећи, најмлађи овде, Бобана малог, чак и он да је једном мараму свезао ту и не знам, вероватно још неки људи, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми, а бомбе су биле саставни део опреме?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали за појасом?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам ја то иначе никад носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А иначе да ли су биле у јединици?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, вероватно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви тада изгледали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како сам изгледао? Па једино слике да Вам покажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, реците ми да ли Вам је коса била краћа, да ли сте имали браду, да ли сте имали бркове?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Кратка, кратка, јер ми опада, не, ништа, ни браду ни бркове, увек обријан и кратко ошишан на тројку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је неко у јединици имао браду и бркове? Дакле, у то време бомбардовања и у време када су ишли у Ћушку? Кад будете одговарали то раздвојите.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим да је неко имао, ја мислим да сам то и напоменуо у изјави, али не могу сада, сада ми је то био је неки с брадом, али како се, знао сам му надимак, како смо га звали сад не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се замарати ако он није овде. Хоћете да ми кажете како је изгледао Поповић Срећко, да ли је он имао браду, да ли је ишао некад необријан неколико дана, да ли је имао дугачку косу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Увек овако само што је дебљи био и пунији овако, није блед био и тако. Није он кратку носио косу, онако средње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, браду и бркове?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није, није сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Кастратовић имао браду и бркове?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он је Кастро увек необријан овако, али није сад обријан за велику браду него ону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се дружили с Кастратовићем?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па јесмо можда попили пиће пар пута, јер он је волео да коцка а ја нисам волео, он је ишао на «Бинго».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се посећивали, знате одакле је он?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знам да је из Гораждевца, никад нисам код њега био, а ја не знам да ли је он био код мене на кафу, то не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ишао често?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли често ишао у то своје село?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте, нешто му није у фамилији било, немам појма, не волим о томе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко био обријан рецимо до главе у јединици?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам Вас, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко био обријан до главе, да није имао косу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па сад до главе не знам шта је, ја сам био на тројку, то Вам је овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај «Була»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он је имао мало косице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало косице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Цвике је носио стално за сунце и кад је киша и кад није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли носио мараму око главе или не?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да јесте?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знам да увек нешто се облачио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то мислите нешто облачио?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па нешто се облачио, да се нешто истакне на њему на пример, имао је униформу, знам да је имао униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се облачио да се нешто истакне?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па као марама та, цвикере, све те велике оне као женске цвикере и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је изгледао, да ли се сећате Цветковић Звонимир?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Тога човека не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела сад да Вас питам. Ви сте рекли Цветковић, Ћетко итд., да ли Ви њега знате или не?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам Цветковић Звонимира али познато ми је Ћетко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то иста особа или не?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, не бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај Ваш Ћетко изгледао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како је изгледао, ја сам га изгубио из вида, верујте ми све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висок, низак, има браду, нема браду?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па није висок, нормалан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Светле пути, тамне пути?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Можда овако као ја, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има браду?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам. Ја мислим да је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је имао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, али не знам, стварно не знам и тог сам човека можда једном, два пута видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био у јединици?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим да јесте једно време, једно време, мада то госпођо не могу ја Вама сад, ја знам шта се очекује али не могу Вам вјерујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не очекује се ништа, само да одговорите оно чега се сећате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, да Вам кажем нешто што је било пре 12 година и мени је криво што не могу неке ствари, све ми је побркано у мозгу, не знам шта је пре ове године било, а не, давно је то било, а то су нека питања, треба значи све, нема скретања ни лево, ни десно, значи мора тачно да се каже, боље да не говорим ако нешто не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите не сећам се и готово. Све што се не сећате кажите не сећам се. А Видоје Корићанин, да ли знате ко је то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Први пут сам сад чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вељко Корићанин?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Први пут значи. Ако је то неко од ових иза, ја иза ове прве тамо клупе, значи знам само Бобана и то и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдете окрените се па ми кажите у последњој клупи ког знате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Једино Бобана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А оног тамо с Бобанове десне стране?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Овог овамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, с Бобанове десне стране, с Ваше леве, овог с наочарима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С Ваше леве, овог с наочарима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Цветковић Звонимир.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма какви, ма јок, ово је млађи, ма јок, црн човек млађи, држао тамо неке врагове. Ма доле радио на пијаци, касније сам га видео једном у Подгорици, паприке неке нешто шта је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Продавао паприке?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Бавио се као каламарством и то ако знате шта је. Није он сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а како је изгледао, за Бобана сте нам рекли, а шта је он то некад носио мараму Бобан Богићевић, понекад носио мараму?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па чиним и се, ето вјерујте ми ни то не знам, али чини ми се, нек' се не љути момак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми онда како је изгледао Обрадовић Зоран?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Обрадовић? Па не могу причати овде пред њим, разумете. Значи, није човек сасвим при себи, није доле био нормалан, сад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком том смислу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па није нормалан, ја с њим се нисам ни дружио вјерујте ми, тако да не знам, али није био нормалан, имао је неког «БМВ» свог, неки стари «БМВ», да ли «318», по томе сам га упознао, прође 120 на сат кроз град, бије се, па трчи, значи није он моје друштво уопште, нек' се не љути, али ја сматрам да није нормалан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Топлица Миладиновић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам човека знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао бркове, је ли имао браду?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ево сад кад сам ушао овде видео сам га и не могу човека да препознам, све хоћу да га питам да ли си ти Топлице или неко други можда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад, а како је онда изгледао то Вас питам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја мислим да није имао ни бркове ни браду, нешто официрски нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николић Милојко?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он исти као и сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти као и сад?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, једино ето 10 година је прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате се Сокић Абдулаха?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што га Ви зовете Бошко кад се он зове Сокић Абдулах?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам ја знао све до сад да је он уопште Муслиман док ме нису притворили у Подгорици и баш сам, нек' се не љути, можда некога вређам и то, али ја нисам имао тако прилика, јесмо имали једну зумру, тако у неким јединицама, поштујем и ценим и бољи су борци него наши, али за њега нисам знао да је Муслиман био зато што је се прекрстио како он рече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неко малтретирање можда његово баш зато што је Муслиман?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Малтретирање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га је неко малтретирао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Њега да ли је неко малтретирао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја нисам сигурно, а «Мртви» јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели то у списима можда када сте читали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: «Мртви» јесте сигурно, он је све малтретирао, мене није смео разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели то у списима кад сте читали списе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Шта? Нисам ја уопште прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он доживљавао неке непријатности?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам прочитао његово уопште био од Сокић Абдулаха, тражио сам, нисам могао наћи, али јесте сигурно, не знам, вјероватно нисам ту био, запамтио бих то. Могу да Вам кажем да је мени претио и Милојку исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада да ми то причате док тражим нешто. Дунђер Синишу знате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ако је то Вук знам га, по имену и презимену не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Питам Вас зато што каже овај, сам Сокић прича 24.12. да се ту, да је имао неке непријатности итд., да га је спасио у једној прилици Кастратовић од тог малтретирања?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, нисам био ту вјерујте ми, не знам где, у акцији, у кући, у команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док је био ту, не у акцији, у кући, то је био малтретиран зато што је Муслиман?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, ево Сокић виче да Ви с тим немате везе никакве?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, па рекао бих сигурно да знам, не знам, али верујем да јесте, да сте га имали прилику познавати тога «Мртвог» мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте више, сад причамо о Абдулаху Сокићу. Да ли знате како је он изгледао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао Абдулах Сокић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Исто овако, само мањи стомак и шепао је на једну ногу стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тад је?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: И тад. И онда је поготово још нешто негде зезнуо ногу, знам да је кукао, по томе га знам. Рекао сам ја није неки борац, нека је ту, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте се уморили?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Само ми се уста осушила, само воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо воду да Вам дамо ако сте жедни.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Могу да стојим није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам још нешто. Оптужени Поповићу, нешто сте хтели да прекинете, ако интервенишете за паузу и то, ако не? Добро, у колико сати је терапија? У 17? Добро, да видимо хоћете ли да се одморимо или да наставимо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како Ви, свеједно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци сви?

За овим суд одређује паузу у трајању од 10 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да омогућите оптуженом Поповићу да узме лекове ако има овде. Вратите се на место.

Наставак након паузе ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас оптужени Момићу овде. Укључите молим Вас микрофон. Да наставимо сада још са тим и изгледом и да онда пређемо на акције. Реците ми, задужили сте муницију и пушку, а када Вам је касније нестајала муниција где сте добијали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па донесе Минић Небојша у сандуку, у гепеку и тако, углавном је он доносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где донесе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па у команду, у команду ја мислим да је ту стајала, нисам ја био у тој команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте онда добијали ако нисте били у команди?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не нисам спавао ту, нисам боравио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас и питам како сте добијали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па дођеш до команде, немаш оружја или после акције попуниш рап ако треба и тако, али нисам ни дужио нешто пошто нисам пуно ни пуцао до задњих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле је Минић Небојша добијао муницију?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То не знам, вјерујте да не знам, негде је добијао из касарне, од војске је добијао углавном, а где не знам, нисам никако ишао значи да, нисам ишао с њим по ту муницију да бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је ишао с њим?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, не знам вјерујте и мени да је наредио морао бих да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми у којим сте акцијама били пре овог села Ћушка?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Пре села Ћушка, ако ми дате карту можда бих Вам и рекао како се зову та места, знам овако у глави где се налазе, где је убијен Шалипур.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате Дашиновац, а не знате друго?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знам, знате што знам, јер ту умало нисмо главе погубили па због тога ми је то остало, а ово села, засеок. Ја Вам кажем нисам знао да се Ћушка зове ово место него Захаћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико сте ишли често овде, а колико сте често ишли у акцију?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па нисам нешто често, прво нам је била Пећ, значи прва та акција била нам је Пећ и ту смо чак живот један спасили, мислио сам да ће тако и да се настави, али дошло је до неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Пећ, је ли неки део града или шта?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, то је пијаца је ту била, мада и то нисам нешто добро познавао те, али ту је пијаца била. Ишли смо као ноћно патролирање без упадања, истеравања неког или тако, него само да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте прегледали веш машине?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Веш машине, ево сад ћу Вам ја рећи код кума, код Боре Влаховића смо нашли ову униформу УЧК. Он је био Албанац, ето кад већ тражите да Вам кажем, али то је било пре, то је било пре не тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Током бомбардовања или 1998?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда која је била природа Ваших акција, шта сте Ви радили у тим акцијама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Верујте да се ја то понекад запитам али ето ишли смо на пример ту прву ноћ патролирање Пећ и у праву су што су нас били послали, не знам ко нас је ту послао, «Мртви» је рекао да мора да се иде, нападнута је једна албанска породица, док смо ми ту дошли они су побегли, човек је био значи на издисају и ми смо га одбацили до болнице и преживео је тај човек Албанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али која је била сврха те акције?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, не разумем питање, како мислите сврха?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега сте ишли у акцију, шта су Вам рекли шта треба да радите?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не, не, да видимо да ли нема УЧК и тако, јер је ноћ и вјерујте да их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још нека акција?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ишли смо значи, знам то село пошто је ту покојни Шалипур убијен, Радавац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Радавац се зове, према Кули, али смо ишли иза тог села, значи десно кроз неке шуме и ту је се чак пуцало на нас из тих шума у претрагу, значи све шуме, све су шуме биле, тога се сећам Радавац то село и иза тог села према Истоку тамо кад се већ крене ту су све неке шуме биле, то смо претресали, ишли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је сврха те акције, зашто сте ишли тамо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Исто УЧК и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради проналажења?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у борбе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па како мислите је л' сам ишао у борбе, тај дан или иначе или само?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иначе, тада на Косову?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Треба да набројим где сам био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам само да ли сте ишли у борбе, значи ишли сте у борбе и ишли сте овако у акције проналажења припадника ОВК?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, био сам чак и у кући Јашарија, у његовој кући сам био, Адема Јашарија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте знали да је он, кад су Вам рекли?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па знам да је његова кућа зато што знају други људи, ово је Адема Јашарија кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Вам рекли тачно током акције или?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па током акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Током акције? И таман зато што на пример за Агима Чекуа нисте знали ево све до сада?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знам ко је Агим Чеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте тад знали, а за овога Адема Јашарија сте знали, је ли тако?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, али знам ја и тад сам знао ко је Агим Чеку, ја знам за Агима Чекуа, па ја сам се борио с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тад да ли сте знали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Али нисам знао да му је кућа ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: А што се тиче Чекуа сретали смо се вероватно тамо по Крајини и то кад је тукао избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у нека села у акцијама, у села нека?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па све су то села, где год смо ишли, све су то села, једино Пећ да је. Ишли смо иза Клине, негде, ишли смо од тог Радавца, ишли смо, сада ћу Вам рећи, ишли смо, ишли смо, јој како се то зове, неке људе смо, водио нас је да показујемо како се пуца, неким Србима. Највеће борбе што се тога тиче и вероватно није нико ни споменуо то, то је, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте викати, оптужени Поповићу.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите, госпођо, на пример, на тај Дашиновац, ишли смо, било је ту војне иолиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли некада да тражите оружје у селима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па то је све била као нека потрага за оружјем, али знате ли Ви колике су куће. Ја могу да кажем томе Небојши Минићу, ја сам претресао, нисам ништа нашао, шта Ви мислите да може неко да нађе оружје и да је у кући, али у кућама није, слабо су они држали то по кућама, то је све било вани, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у те акције, зато што, кажете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Зато што су то све већином те акције или ако чујемо да је негде, да се пуцало, као код Озрима те полицијске станице, наши су то држали и знам један мост, нека река је била, ту смо прешли, наша је полиција ту задњу линију држала. Ушли смо, све је ливада била и видите нешто, «Мртви» иде први, то Вам пример говорим и он иде први. Када се запуца и запуцали су на нас, значи од те стране, од Захаћа, то тако нешто испада, запуцало је се са те стране из тих шума, он је одмах потврдио, ја идем, Босанац ти, хајде овај, онај, а он се врати, пије кафу код неких Срба тамо у некој кући, разумете. Значи, док нема борбе он иде, када испадне борба, он мора негде да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте улазили када сте претраживали куће, у амбаре и то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па вероватно јесам негде, ја, верујте ми, није ми до тога претраживања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте тражили припаднике ОВК?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Знате шта, док ми тамо дођемо, њих сигурно ту нема и то је цабе, сигурно их нема, или се пресвуку или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас због тога што су и неки други оптужени овде причали о акцијама, па је тако и Николић Милојко говорио да сте ишли у акције, да сте тражили оружје, да се претресе, погледају куће, амбари и тако даље, штале, тавани и он каже да сте ви били као неки извиђачи.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са друге стране, Обрадовић каже да сте ишли у неке акције. Да ли сте ишли пешке или колима у акцију?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Већином пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већином пешке?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Већином пешке, ако је то даље нешто, дођемо, на пример, са аутом или са нечим или неки комби од војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Обрадовић Зоран да сте пешачили по педесет километара у тим акцијама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: У праву је, верујте, ето верујте да је у праву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: И свега ми је значи било, не могу да Вам опишем тај осећај када каже мора ујутру у 4 да се иде, где, на Кошаре, ко да иде на Кошаре, «Мртви».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кошаре је било после овога.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Само да Вам кажем један пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или пре, шта је било пре, Кошаре или Ћушка?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу да се сетим, верујте ми, сада и неког да сам питао, сада не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми, да ли знате да је пре ове акције била још једна акција у селу Ћушка или сте били можда у тој акцији а да не знате да је Ћушка?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, нисам ја сигурно ту био, значи сто-посто и то сам чуо први пут код истражног судије. Ја мислим да ме је баш господин тужилац питао то, значи ја не знам за то, али знате шта бих могао повезати, могао бих иако није моје да повезујем, та два убијена тела, жена та и мушкарац, што их је «Мртви» побио, чуо сам да их је дан раније побио он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мислите да је он био дан раније у тој акцији?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, ако је ко био, ако је ко био, верујте ми, није нека осветољубивост, сигурно је био са њим Рашковић Зоран, као и свагде, једино што нису заједно спавали, то је сто-посто, живот свој дајем, одговорно тврдим, он је био са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам нешто, да ли сте се Ви одморили сада током паузе? Да ли има неких проблема, да ли се ми разумемо добро? Јесте Ви разумели добро свог адвоката?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему је онда Ваш проблем?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја нисам ништа споменуо, само сам име споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, немојте више причати о томе молим Вас, питала сам Вас за акцију претходну у селу Ћушка, да ли знате да је била?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоци кажу да је била у априлу месецу, на месец дана пре овога?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, нити сам ја био у тој акцији, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули можда за ту акцију тражења оружја?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми још сада, која је сврха била ове акције 14. маја?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја сам једном већ рекао сврху, а и опет ћу поновити, требали смо да идемо на Дашиновац, у тај напад, он се налази у близини, значи иза леђа дође, Ћушка и Захаћ и да се види има ли ОВК, има ли оружја, да се обезбеде леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта да се ради са припадницима ОВК ако их нађете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја нисам ниједног нашао, тако да не могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али шта треба да се ради?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, могу само да претпостављам, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте војник, шта би радили да нађете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Са ОВК сретали смо се на нишан само преко, овако или ако је мртав, ту га нађемо, ко га је убио, шта га

је убио, метак, значи живе, живе, моја јединица није хватала, значи и док сам био припадник ПЈП, никада значи нисмо живог ухватили, тако да бих могао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Вама је објашњено да се они ноћу боре а дању саде?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сеју, шта сте рекли?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, то је сигурно, не треба ми шта објашњавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда ако их нађете преко дана када сте Ви тамо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не можете да нађете, јер они већ знају, ми када смо кренули из Пећи, они су знали да ћемо се ми тамо кретати, разумете, они су већ знали, јер иза те, Ћушка, Захаћ, то је све њихово тамо било, значи није било српског ува једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате шта сте рекли код истражног судије, да је природа била те акције? Да ли се сећате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Шта сам рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије – «кренули смо, наређење нам је било значи да сво село комплетно иселимо, колико је било кућа, не знам, значи сви да се иселе и да се упуте према Албанији, не према Црној Гори, јер је тамо колона већ била, него према Албанији, што смо ми и радили, исељавали их и у тракторе, камионе, већ, мада сам ја виђао тракторе». Значи, да ли је била наредба да се иселе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Рекао сам Вам ја и сада да сам видео два трактора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте Ви пошли, да ли је наредба била да иселите Албанце из села?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да се значи, пола села овог, све до Бисгрице, да се претражи и да се, колико је год могуће, до пута главног да се пребаци. Сада, да ли је њима неко наредио у том моменту, иди према Албанији, јер они су остали ту, неки су кренули, неки су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас ја за њих, ја питам за Вас, оптужени, ја питам за Вас, знате, ја за Вас питам, шта је Ваше наређење било да радите, нико други само Ви, шта да се ради?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите, то је давно било, госпођо судија, ако је рат, ако је бомбардовање, па нормално, изаћи из куће,

иди, где ћеш ићи да те моји очи не виде, значи ја не знам шта сам друго могао да урадим, ја углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где да иду ти људи, шта је наредба била, где да се протерају?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да иду, значи нико њих није скупљао, ево ово овде што је скупљено је било као на једно место, па у Захаћ на друго место где сам их видео, ја их ту нисам скупљао. Можда их је неко други скупљао, можда је «Мртви» рекао, дајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ја питам за Вас, за Вас питам, шта је била наредба, да ли да се они иселе, шта Ви сте то рекли?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма која наредба, да иду од Бистрице што даље, да ли ће за Албанију, да ли ће се селити. Када човека истерате из његове куће, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је ово што сте рекли, да не иду према Црној Гори, него да се упуте према Албанији?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па видите што, зато што је према Црној Гори горе, већ је била нека колона, нормално, не знам ко је радио и шта, то се цело Косово селило, знају сви добро, значи то није била моја политика, него тадашње власти, државне власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас то и питам, шта Вам је била наредба да радите и Ви кажите, Ви сте били војник?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па ја Вам говорим, значи, да ли је било да ли да иду за Албанију, да ли за Црну Гору, па ја сам то заборавио, пре дванаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комплетно становништво?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па, комплетно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мушкарци ти који се ноћу боре а дању сеју?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па ко ће Вам рећи да се бори, ко ће Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте онда могли да уђете и да видите ко се бори, а ко је све време ту и сеје?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ако нађеш оружје, ако нешто, ето, ако налетиш, једино. Ми смо се надали да ће неко да пуца, ево на неке чујем и пуцало се, одакле знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на Вас нико није пуцао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није на мене нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте чули да је пуцано на неке?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па чуо сам, прочитао сам, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитали сте овде да је на неког.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тамо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па чули су се пуцњеви, појединачно пуцњеви, негде рафални.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се жалио неко после да је упао у неку заседу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу да се сетим сада, али ја мислим да је неко упао, али ја немам појма, разумете, не знам, не знам, значи, не знам, не могу да Вам говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А камионе, јесте видели?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Камионе нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у селу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, ниједан камион нисам, ја не знам где сам изјавио то камион, камион нисам ниједан видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, а тракторе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Тракторе сам видео и то не више од два у селу Ћушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са мислим људима који су већ на трактору, возе се или празне тракторе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, који стоје ту и рекао сам Вам ко је ту био уз те тракторе. Шта је било пре тога, не знам стварно и рекао сам Вам ко је где кога одвео, шта је узето испред те куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте видели људе како одлазе из села?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели људе на путу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам, нисам стварно, ту нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви рекли некоме да иде, да се пакује да иде, да се пење у тракторе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не могу се сетити, вероватно, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш задатак био, јесте поступали или не по наредби?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Већ сам Вам рекао, када сам дошао, трактори су били пуни, разумете и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су пуни трактори?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да, додао сам воду ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле Вам вода, то сам хтела да Вас питам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па чесма је једна одмах ту била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у шта сте сипали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: У боцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У боцу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали чутурицу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, нисам то носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко чутурицу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас питам, један оштећени, један сведок управо тај догађај описује, један војник дао воду, знате из чутурице, то Вас питам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ту сам, па можемо да се суочимо, да ме погледа, ако сам ја тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви кажете да није била чутурица.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, није чутурица, боца сигурно пластична боца, жени сам некој додао, ето то је. Чесма је била, кућа велика, значи огромна кућа и испред те куће је била чесма и ту су била испред куће два трактора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели мушкарце уопште тада у селу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па видео сам тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико су били стари, јесу у оном Вашем распону од 20 до 50, 60?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па слабо је било млађих, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па били су то већином старији људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су требали ти старији исто да иду за Албанију или шта?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па, ја их нисам истерао, нити је то моја била наредба, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам шта је Вама наређено да се ради, то Вас питам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па заборавио сам ја то госпођо, видите нешто, а верујте ми сада што ћу Вам рећи, када смо кретали, ја од тог «Мртвог» значи никакве команде, да је мени лично наређивао, никакве команде. Значи игнорисали смо се стотину посто, хиљаду посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок «ПС», знате ко је сведок «ПС»? Знате, нећемо говорити његово име, њега зовемо «ПС». Да ли сте то разумели?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од сада па убудуће, тај сведок «ПС» каже да се пре сваке акције Минић Небојша консултовао са

Вама, са Николић Милојком, да сте Ви били ту главни. Јесте видели тај део исказа, то сте читали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите, нисам то видео, можда сам прескочио, али ја Вам сада као човек гарантујем и тврдим опет одговорно, по цену свега, значи по цену свега, да тог човека никада нисам подносио, да се нисмо дружили, да нисмо заједно пили и да нисмо нигде ни у једну акцију ишли, да ли јавна, да ли нејавна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте се консултовали пре акције, ја Вас то питам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Никада, верујте ми госпођо судија, никада, нити ме је питао ни за шта, доста смо проблема ја и он имали после тог бомбардовања и када смо изашли у Црну Гору и у Србији овамо, доста проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте причали код истражног судије?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Што сам причао и за оружје и за све и за дроге и за таблице и за све, значи зло су правили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срећко Поповић такође каже да сте ту били при, исто са «Мртвим» и да су те, овај сведок «ПС» каже да су то биле уигране неке групе, прва група «Мртви», друга Бранко Босанац, трећа Шумадија, четврта Ћале. Овај Кастратовић Славиша каже да поред Топлице, Минића и њега, у акцију су моторолу повремено носили Шумадинац и Ранко Босанац.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Треба ли да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам то предочавам, ја Вам то читам, да ми кажете шта је то сада, Вас ту сви помињу уз «Мртвог»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па добро, ево ја сада опет одговорно тврдим, да се не кунем, јер ово је суд, само сам једном моторолу ту понео, само једном, значи рекао сам када и ако они кажу да сам ја носио моторолу, нека ми кажу у лице, значи нисам је никада носио, нисам никада био командир, значи није ми дао. Једном је Срећко Поповић устао и били су ту ови сви момци. Када је делио и ово, па кога би, па шта би, он је устао и рекао, па што не даднеш Момићу, Босанцу, он је искусан на ратишту, што њему не даднеш моторолу, није ми је дао. Дао ми је једном иза Стреоца према Дечанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте командовали неком групом, јесте били командир?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, никакав командир, па нека ми каже, коме сам ја био командир, било ко да се дигне и нека каже да сам му ја био командир, значи, не нисам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нико није мислио на то, знате, него у акцијама, да ли сте добијали да водите по неколико војника? Немојте се нервирати, питам, Ви кажите јесам, нисам и то је то.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам сигурно, значи сигурно нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да «ПС» каже, «и тада по већ уиограном сценарију јединица се дели у четири групе, прву групу преузима «Мртви»; другу Ранко Босанац, трећу Шумадија, а четврту Ћале и у групама од по пет, шест, седам војника, зависи, крећу на све четири стране, онако раздвајају се»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То је изјавио «ПС»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е одлично, тај «ПС» каже да је био и одликован и све, прочитао сам тамо, он је био одликован знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не за ово Вас питам, за његово одликовање.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Он не зна, он не зна, којих пет, шест људи, где је он видео групе пет, шест људи, где се то формира. Госпођо, одељење је десет људи, а нигде одељење, једино извиђачко одељење има па само иде, значи нигде се не иде, где сте Ви видели командир шест, седам људи. Ви можете да верујете у то, али ја сам, ја знам, прошао сам рат, значи нигде нисам видео да по пет, шест људи, па то је слабљење јединице и свега, значи командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој ситуацији је то слабљење јединице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па у свакакој ситуацији, јер колико је нас било тридесет, тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иде цела јединица у претрес кућа, да ли чујете шта Вас питам, да ли цела јединица иде у претрес једног дела села, другог дела села, трећег дела села или се то дели на групе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма нема то, нико вас не пита, кренуо си ту, иди ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви иду?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не сви, једни овамо, једни онамо и иде се, то нема командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то и каже, једни овамо, једни онамо.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нема командира, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То без командира?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нема командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, не командир у смислу командира оног војног, него вођа као те групе?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Кунем Вам се ја да ја нисам био никако, значи нека каже ми коме сам ја био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што кажете тридесет, вас је било тридесет у том воду, шта?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Двадесетпет, тридесет, тридесетпет, четрдесет, па двадесет, бежали су људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих упућивао ту?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је распоредио све вас да будете ту?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па «Мртви» је пола примио сам, верујте, могао је, имао је ту моћ, вероватно и могао је да прими кога хоће и то је, није никога питао ни пет посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте рекли онда да је Мртви увек ишао код Топлице па се са њим договарао; па од њега примао наређења?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите да Вам само једну ствар кажем, нисам рекао увијек, али прије сваке акције, морао је да оде на реферисање. Е сада, ја сам сигуран да Топлица није њему рекао иди, па опљачкај или убиј или силуј, није му то сигурно рекао, него овај манијак сам узме и види са ким може то да направи и тако је друштво имао око себе, кога је имао већ и он иде и то ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте и Ви онда видите да он иде и нико му није рекао, он убија, пљачка и тако даље и да ли реагујете, да ли неко, на пример, обавештава Топлицу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Како шта да радим, да га убијем па да и мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, да ли неко обавештава Топлицу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Сигурно, ма знали су сви, сви су знали, не знам за њега, али полиција је знала, они су га знали од прије, значи знали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Топлица није или јесте?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, не знам стварно, не знам, ја човека не знам, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ком се подноси извештај о акцији?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам ни то, коме је он подносио, шта је радио, верујте ми не знам. Можда оде па каже Топлици све је урађено, иселили смо ово, оно, али не каже ако не нешто урадио, разумете, могуће и то тако, јер сигурно човек није толико ненормалан да га и даље пушта да он прави. Ето то је моје мишљење само, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се довозила кола из неких акција?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па видите, знам сто-посто да је код «Мртвог» било аута и да је радио са њима, али никада га нисам видео, ни њега, нити икога да је узео ауто и да је одвезао, значи нисам видео, али код њега је доста аута било. Знате ли како је он то радио? Скупи негде, запамти, па се врати касније са својим, са ким већ, па онда где одвезе, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је возио кола са таблицама оним војним или цивилним?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам богами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са оном налепницом или?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам код њега шта је било, ја знам да је код мене била војна ова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да је?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Војна код мене да је била, али не знам стварно за друга аута не знам, не могу то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је возио неки цип са неким оружјем напред?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па то је тај, јесте, тај маскирни, да, маскирни цип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли видели, везано за ову акцију у селу Ћушка, како ту акцију описује сведок «ПС», како седите, опуштено разговарате са Албанцима, хајмо мало да се склонимо у хлад, све ће то да буде у реду?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Све сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онако опуштено, из куће истрчава Николић Милојко, рикошет.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте ранио га је у ногу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ранио, само рикошетирао и окрзнуо му је ногу, Ви онако полако опуштено, палите цигару, када је најопасније, ту је Ранко Босанац, могу слободно да кажем, најопаснији лик кога сам икада упознао. Јесте Ви то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, бојао ме се опасно, опасно ме се бојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Госпођо, он то може Вама да прича, може да прича и Тужилаштву, зато што га Ви не знате, ја мислим да сте га до сада упознали, то је наркоман један, да ли знате шта је наркоман? Знате ли, њега је Мило Маликовић, он је радио са мојом Буцом заједно, у тој пицерији, истерао га је ради дроге, ради пића. То је један наркоман. Па госпођо, ја сам од њега и од «Мртвог» у Црној Гори куповао таблице, куповао дрогу, куповао оружје, послат сам из полиције из Пљеваља да уђем у њихову ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте причали, али ја Вас питам за ово, прилази и скупља једну групу Албанаца, опуштено њима, хајде ово, хајде оно.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Шта да Вам кажем, небулоза, не небулоза, него, он је, видите нешто, послали сте ме тамо, врло је интелигентан, 135 му је коефицијент интелигенције, али он није нормалан, верујте ми, због чега избегаје, ево само нешто да Вас питам, због чега избегаје да је овај «BMW» узет у Ћушки, је ли он мисли да нема сведока. Тај «BMW» црвени, «тројку», 850, загледао сам га јер сам прошао крај њега, леп је био као лутка, у то време лепо ауто. Он је то ауто са «Мртвим» узео, знате где га је узео? Испред те куће где су повели ове људе, повеле су их газде овог аута, а он каже да је то ауто нађено у Захаћу испод сена. Е он је изгледа побркао овог «Аудија» што је мени човек дао испод сена и тог «BMW», у то сам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је знао за тај ауто што је био испод сена, што је Вама тај човек дао?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па чим је рекао да сам довео ауто, сигурно је знао, неко му је или рекао или, разумете и стално се избегава тај «BMW» да је узео у Захаћу, због чега он то избегава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово није тачно, да сте Ви ту једну групу водили и тако даље и тако спровели?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Госпођо, да сам ја повео, он би рекао сам, узели смо «BMW» испред те куће, него је он повео и овај, па му можда психа не ради добро, па каже да је у Захаћу узео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, каже овако, сада чекајте да Вам прочитам, да Вам прочитам и ово, Сокић Абдулах на пример каже, «трећу групу је одвео Ранко Босанац и са њим је био Вук и вероватно онај из Републике Српске, они су довели десетину људи ту у кућу коју је он обезбеђивао, дакле Сокић обезбеђивао ту кућу, ушли су унутра, једини је Вук носио пушкомитраљез,

други је изашао сам» и тако даље. «Трећу групу опет каже овако, «трећу групу ја мислим да је одвео Ранко Босанац, са њим је био, не могу да се сетим, Вук, вероватно онај из Републике Српске, он је довео исто десетину људи доле, где сам ја обезбеђивао ту кућу и људи су ушли унутра, како је он наредио. Једини тај Вук што је носио пушкомитраљез, да не објашњавам, али видите то је био лаки митраљез» и тако даље, на пример.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро, Сокић каже тако, овај каже овако, ево сада нека трећи каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бобан Богићевић каже, «после Минића одговорни су били Ранко Босанац, то је Ранко Момић, Николић Милојко».

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е одлично, ево ја бих онда питао ту и њега, а ту је и Топлица, да ли је чуо за мене и да ли сам икада код њега у команду, ако сам одговоран ја и да ли сам икаква наређења долазио, примао и да ли сам давао и тако. Човек би морао да зна, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам само, сада смо још увек код оне куће, па каже «ПС», па кажу још ту неки други људи тамо, а везано за то да сте најодговорнији, то сада и Бобан Богићевић.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Вук ту није био, Бобан Богићевић, ни њега нисам видео, али видите нешто, можда је био и он ту у близини негде, не знам, чим каже да је одвезао, ја сам читао његову изјаву, да је одвезао «BMW» црвени, на почетку акције. Ко му је дао, «Мртви» му је дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мислим не знам, ја колико могу да повежем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи шта је са том трећом групом људи?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па сада ја да Вам кажем, и прву и другу и трећу групу сам ја одвео, стварно ми је тешко о томе говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему Вам је тешко говорити?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па тешко ми је говорити о томе, јер све се нешто своди да сам одвео прву групу, па да се одвоји другу, да се одвоји трећу, тако испада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, испада овде према оптужници, то Вам је стављено на терет, да сте увели ту једну групу људи, да

сте пуцали на те људе, из те куће преживео оштећени Иса Гаши, а тај догађај описује и сведок «ПС», затим тај догађај описује и Сокић Абдулах и каже да сте Ви били ту и ја Вам сада то предочавам, то је то.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро, за «ПС» ме не чуди, овај, а Сокић каже да сам ја те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Одлично нека каже мени, никакав проблем није, јер ја њега нисам ту ни видео, зато ме то интересује, нисам га ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада следећу ствар коју ћу да Вас питам, то је видели сте да Вам се ставља оптужницом на терет и да сте ту наредили да се неке ствари бацају, да сте раздвајали жене од мушкараца и тако даље. Јесте то видели?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Шта сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели то у оптужници, јесте ли разумели, да сте, овако, наредили да сви ти људи, овај, натерали их да уђу у двориште Халитове куће, отимали вредније ствари, новац, злато и тако даље.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма није тачно, кунем Вам се, није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није тачно.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Значи, није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има једна ситуација затим, да сте вршили раздвајање жена, деце и стараца од мушкараца ту у том центру села и да сте онда наредили, одузимали готов новац и тако даље.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите сада, сада ћу Вам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се изјашњавали, немојте се нервирати.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Немам се зашто нервирати, све иде лепо. Овако, у том центру села, ако мислите на Захаћ, јер ја Ћушки, ја нигде нисам видео да је одузимане ни паре, рекао сам, видео сам једно два трактора, да ли један, да ли два, једно петнаест, двадесет људи, жена ту који су били у тракторима, само ту групу сам видео, значи ниједну више у Ћушки и у Захаћу другу групу где је било више људи када сам дошао у Захаћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и те сада ствари?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Сада не знам шта Вас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то што Вам ја кажем, значи, овај, има ту један сада човек, тада младић, дечко који је био, њему је наређено да те ствари скупи и тако даље, има један оштећени

који описује такође, дошао један војник, па је наредио да се све те ствари ту баце и онда је дошао «Мртви» и наредио му да то покупи и тако даље и када су ситуацију види сведок «ПС», он каже, да, то што описује Хазир Бериша, тај догађај, то је наредио Момић. Ви сте се управо о томе изјашњавали код истражног судије, сећате се тог имена Хазир Бериша?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, зато што су ми дали прво једно, па друго, па треће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, да ли има те наредбе или нема, да ли сте Ви то радили или нисте, да ли се сећате тога?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам, па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте уопште то радили, то није тачно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, то пише овде у оптужници, то Вам се ставља на терет.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: «ПС» је био возач, а све живо види, мислим, он описује такве гадости, гадости о мени у свим овим оптужницама. Стварно ја не знам како да Вам докажем да ја то нисам, како, како да докажем Тужилаштву да ја то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилаштво доказује да Ви јесте, а Ви кажете јесам или нисам, то је значи, то је то, ја Вас питам, дакле, да ли је то тачно или није и предочавам Вам ове исказе кошта каже и то не чујете први пут знате, Ви то не чујете први пут?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није тачно да сам икога опљачкао, да сам икоме наредио да баци паре, Срећка нисам видео, није човек са мном био, значи нисам га видео. Шумадију овога што га зовемо Шумадија, заједно смо ја и он, ја човека нисам видео, верујте ми, ја човека нисам видео. Овај «ПС» је требало неког другог наћи што је ту био у близини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта ћу још да Вам предочим, када смо већ код «ПС», јесте читали онај његов исказ од 20.11.2009. године, што Вам не значи вероватно много, оно што кажете да су избељена, да је избељено име, да ли се сећате тога?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што кажете да је избељено.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, оно што сам нашао два, три листа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Приликом тих пљачки Албанаца у јануару и фебруару, колико сам ја упућен и колико сам ја учествовао, нико није убијен, али су им током пљачке често

наношене повреде. Видео сам у Витомирици када је Боске током пљачке натерао младу албанску снајку», да не читам даље.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Срам га било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Срам га било, ето.

Опомиње се Поповић Срећко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите Поповићу, значи следећа Ваша, последице, је ли то Поповић или Сокић, Сокић Абдулах, чујем Вас да вичете. Сокићу, стрпите се сада да ја завршим па ћете онда Ви. То сте рекли, срам га било није тачно, је ли?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам био у Витомирици, ух.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни били у тој акцији?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма која акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Па онда он исто каже овако: «Пред сваку већу акцију се консултовао са Кастром, Боскетом и Шумадијом, јер као што сам већ рекао они су чинили врх и команду јединице иако је сам Мртви био неприкосновени ауторитет свима», то Вам такође читам то где је избељено име и то је тачно или није тачно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма није ништа тачно госпођо судија, све што каже, па ја ћу вам сад наћи ако ико имало зна наћи вам шта прича није тачно, што је врло лако сад што знамо да се може утврдити, а не што друго, па он лаже, он не зна више шта лаже. Он се упетљао толико ради чега, па не знам ко рече ја не би друга издо за 18 година па да сам то и урадио, а не да ме изда безвезе овако због чега. Што сам доле хтео да их позатварам јел због тога, у Црну Гору, јел због тога. Ма ја сам изашо као бједа одавде то је врло лако потврдити, ја да сам узео један сат па да продам да имам барем стан да платим, нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видели сте оно за оно силовање оне труднице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма видео сам, видео сам. Прво ја никад тромблон на пушци нисам имо, па ја ћу вам показати слике и све где сам ја на сликама, ја нисам убица, ја нисам силоватељ, ја никад тромблон нисам носио на пушки, тромблон пушку зезне. Значи ако тромблон носите непрецизна вам је пушка, ако тромблон један испалите можете да је баците, одакле се пуца тромблон са пушком расклапајући кундак, ко то ради. Па он не зна прво, он је цабе био у војсци, он цабе лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Мислим да безвезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет сад неко виче тамо.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, тешко ми је причати о томе. Ја имам дјецу, да ме дјеца као силоватеља упамте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад смо већ код деце,

За овим оптужени Момић Ранко износи да суду није дао тачне податке, па објашњава да је он сада ожењен и из овога брака има двоје малолетне деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада су вам деца малолетна?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док из претходних бракова има још колико?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Имам још троје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још троје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још троје деце, од којих су?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Од једне жене прве једно дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не то, него који су малолетни, који су пунолетни?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па малолетна ми је ћерка Јелена она је у Босанску Градишку с мајком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово друго двоје?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Овај Дејан је 1991. он је с мајком отишо прије рата у Немачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је пунолетан, добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: И ова трећа жена не знам где су, син ми је 19 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19 година.

Од којих су двоје пунолетни и једно малолетно, што значи да има петоро деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то не заборавимо. Да видим даље, е још нешто ме сад занима. Причали сте о, и ви сте споменули Антић Душка, сећате се?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Сећам се, знам ко је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То је био пуковник Антић, ја мислим да је он био главни за град Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био у Пећи, у које доба? У време бомбардовања или пре бомбардовања?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па био је за време бомбардовања, мислим команда му је била у старом дјелу овамо негде је био смјештен, стари део Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он физички на истом месту где и Топлица, та команда?

Сведок ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не, не, није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него је одвојен?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, одвојен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је с њим физички на истом, на том месту?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам. стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он у односу на вас у ком је он односу са вама тај Антић разумете, шта је он вама?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није он мени ништа али пошто је официр значи да ми је издо неку наредбу или нешто мора би да извршим, међутим ја њега нисам ни виђо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у односу на Минића шта је он?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па исто као и на мене, не знам ни да ли је знао Минића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у односу на Топлицу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па вјероватно претпостављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављени?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, тако би требало да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад, ви сте причали о томе о Антић Душку, о дневницама после бомбардовања, о томе да Минић Небојша улази без куцања, ногом отвара врата код њега.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То се у Крушевцу десило, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И исто тако кажете, то ви кажете такође «Доле је главни био Антић Душко, потпуковник у Пећи. Топлица је од њега примао наређења».

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па вјероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Пар пута је био састанак», то ви кажете, ја вам читам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Пар пута је био састанак на који ја нисам улазио али смо стајали испред те команде где је био Мртви присутан када смо требали да идемо на Кошаре када је Минић Небојша узео нас 10 јер се тада никоме није ишло» итд. е значи ту кажете да је ту био састанак, овако значи «Доносили су неке одлуке и на тим састанцима је

присуствовао доста пута тај Брко капетан, Топлица, Антић, понекад и полицајци», то вас питам ваша сазнања о тој команди?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да, да, то су реферисања, то су њихове официрске те разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ко коме ту реферише, то вас питам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, нисам ја то био упознат ко коме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али знате овде, значи овде сте рекли да Топлица реферише Антићу. Антићу наређује онај командант Пећи то одатле произилази.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите нешто, ја идем то по официрској тој хијерархији некој у војсци па вам ја то говорим јер некако ми дође без везе да мајор генералу наређује или потпоручник поручнику или поручник мајору и тако капетану, разумете, него вјероватно постоји та хијерархија што већи чин, разумете, вероватно боље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али на пример Антић.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Тако ја мислим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пример Антић је ли знао шта се дешава у овим селима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма не зна, ма одакле то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како одакле ако кажете сви су знали, па знала полиција па ово, па оно, разумете.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Чекајте, они су знали шта Мртви ради сигурно, упознати су били већином шта ради он и с чим се бави и то, али то није било по села, то је било већином по граду и кад се навече дође кући па по мраку. Имо је једног комшију свог па с њим већином ишо у те акције и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли долазио и Антић код Топлице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Е то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ви то кажете.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, вјероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ви сте то рекли, знате, ја вам сада предочавам да сте ви то рекли.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Питате ме као да сам ја испред команде стално био. Наша команда где смо ми били, а ја сам био кући, него кад идемо у акцију и то ту се нађемо и команда где је био господин Топлица Миладиновић је доста удаљена. То је колико се ја сећам, не бих мого сад, то је под једно брдо, у једну шуму овако увучена нека кућа, разумете, а ми смо доле били с кроз у подножју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Антић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Антић је био у центру града, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али ја вас значи ја вама само предочавам шта сте ви рекли. «Ја сам знао само Топлица Миладиновић да је он нама командант, а мени нико није рекао да је Антић њему али вероватно јесте пошто је стално долазио», кажете «пошто је стално долазио», ја вас питам?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па добро стално, можда сам претеро стално, можда и јесте, али нисам ја видио стварно. Једино кад су та реферисања нормално мора човек да свог претпостављеног обавјести шта ради, где, ето то ја тако претпостављам, не знам да ли сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Антић и каже да је учествовао у мобилизацији, да је долазио једном у 15 дана да пита да ли су исплаћене дневнице итд.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Које дневнице, нисмо имали динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево то Антић каже.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Доле нисмо динара имали, тек сам добио нешто око 150 марака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добио кад сам отишо у Крушевац, ја сам испричао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате можда ко је био задужен за поделу муниције, ко је био задужен, је ли то Топлица давао или неко други?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, стварно не знам, стварно не знам. Нама је Мртви доносио значи, имо је увек у гепеку два-три сандука, где је он то набављо, шта је радио, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате ко је Миличко Јанковић, ја мислим, ко је то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: То је био командант тенковске ја мислим јединице доле или је био командант Гарнизона тог, не знам, не могу то сад, знам човека углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неких акција с полицијом?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, да, па заједно смо ишли, да, на Кијево смо ишли заједно, на Јабланицу, на Глођане, мјесто Рамуша Харадинаја бајног. Ишли смо тако где требају тенкови подршка, где не можемо ући значи пјешачки и тако, где заглавимо па нас дочекају, неко погине, одмах тражимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта још само треба да ми објасните?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа то где сте ви били? Ми ћемо вам показати свакако мапу коју имамо у списима предмета.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте ви били у прилици да пре акције разгледате можда неку карту или мапу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пре неке акције гледали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде онда пробајте да нам опишете где сте ви били, како изгледа то село?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да ја објасним?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ви нама то објасните.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, то је већином у шуми, дрвећу, тако, разређено, што сам ја видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ишли сте путем, да ли сте ишли путем када сте кренули колима или пешице тог дана?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Вратио сам, ја сам вам рекао да сам у Ћушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када сте кренули ујутру у акцију?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите, вратио сам се «Аудиа» сам отеро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре тога, пре тога, значи када се кренули сви као јединица?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Аутима, аутима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте пошли, колико вас, колико аутомобила?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, јутро је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквом распореду?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, то вам ништа не могу рећи, знам да је био цип, да је био «Голф» један тај, ја с «Голфом», вјероватно је још било чим је толико људи али не могу се стварно сјетити, да ли је неко прије отишо, да ли је неко после дошо, стварно не могу то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се ви постројавали ујутру пре акције?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма какво постројавање, никад, вјерујте, никад, мада би требало да се постројимо и да се објасни људима и све, па и та мапа да се покаже што ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и? Онда седнете, ко је рекао да седнете у аутомобиле?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па све Мртви, све он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда се кренули, који сте ви били по реду?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није то било у реду, нити смо смјели ићи у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Него то иде један, па други, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре ми кажете не може јединица да се разбија тако на групе.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер нарушава своју борбену готовост, а сад ми кажете да се разбијате, па вас то питам.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па видите ви аутима не идете у напад, ви аутима идете до једне одређене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До напада, до тачке.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јер авиони су горе, господо, ви не би препознали ауто кад би вам неко показао да је то ауто, то је жбун који хода, значи жбун који хода, ми ту набацамо ко зна чега и кад приметимо, видимо авионе, видимо кад ракету испале, скренемо негде крај жбуна где има ближе неко скровиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако су аутомобили тако са тим жбуњем били тако замаскирани, да ли су тако били замаскирани и војници?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам ја што, свако је мого да бира, ја сам мого да се намаскирам како хоћу, али знате што нисам, сад ћу вам рећи, можда ће вама глупо испасти. Кад се намаже или бојама или гарежом или билом чим, па узнојио се човек е онда не можете да издржите, нема те силе да може, а немате где то да оперете, значи никад се нисам маскиро, никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли било неких који су се мазали?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па не знам, нисам никога вјерујте ми пратио, да ли је било, да ли не. Од ових овде људи вјерујте да имам против било, ево сад ћу им рећи, било против кога шта да кажем ја бих вам реко, вјерујте, немам чега да се бојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам само како се припремала јединица, знате, како се припремала јединица, како је ишла. И онда сте тако ишли аутомобилима и којим путем сте ишли, од Пећи према чему? Према ком граду?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ишли смо главним, према Приштини то је пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Приштини?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тај ваш пут траје, колико се возите?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па није то далеко, то је два-три километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је, је ли има табла Ћушка?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви возач?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам, мало сам заборавио сад возити, али добро немам ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесам возач, има три километра и можда треба једно 10 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате ваљда где идете, ако је испред вас ауто који не видите, ви возите.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не да не видим, нисте ме разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ви сте рекли колона. Колона није ако је сто метара испред једно ауто, сто метара друго, сто треће, то није колона, зна се шта је колона, ауто за аутом. Ми тако нисмо смјели да се крећемо. Ја вам ово говорим искрено зато што ако нас уоче одозго из авиона значи гађају нас, једном су нас гађали, могли су двадесет да нас побију и да богда и јесу, али нису ето промашили. Значи колона није ако иде једно ауто 50, 100 метара напред, друго ауто иза и тако, а ја не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда ви нисте видели таблу или јесте? Јесте ли знали где идете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ма нисам видио таблу, не знам ни да ли постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вам речено у које село идете?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Вјероватно је речено али ја мислим да је Захаћ речено, они изгледа мисле да је то све Захаћ и чим сам ја тако мислио све да је то Захаћ, Захаћ, кад сам за Ћушку чуо непознато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели неку ту пругу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Пругу? Пруга има са десне стране, то сам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком правцу са десне стране? Кад гледано Пећ-Приштина?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, не, из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пећ-Приштина кад гледате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Кад идемо из Пећи је с леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С леве стране?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и где сте ушли у село, скренули лево или десно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја нисам ушо одмах у село, ја сам узео значи то ауто, вратио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и где је пут у односу на главни пут, та кућа где сте ви?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Десно, значи има пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та кућа где сте узели ауто и носили цигаре и остало?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Десно, 20 метара од пута, велика огромна кућа, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни силазили с пута или јесте?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па мора, има један путић овако баш до куће за ауто, ја мислим да јесам, не знам сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте се вратили?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Кад сам се вратио кад сам отеро «Аудија» продужио сам даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко вас је вратио?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу никако да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате с којим аутом?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ево молио бих, стварно бих молио и ове момке ако знају ко је био, ето вјерујте, јер с тим сам човјеком био и до задњег, до Захаћа скроз смо дошли, значи тај је човјек био са мном, не могу да се сетим, не могу стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу, не бих сад да лупам да неког спомињем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, само причајте како сте, где сте скренули?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Скренуо сам један макадамски пут десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десно?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте ишли, колико се вози? У времену, у метрима колико?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па да вас не слажем можда једно десет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десет минута?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Можда и мање, не могу, јер макадам је, разумете. Значи скроз на други крај села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са леве и десне стране нема кућа или има?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Са десне нема, са десне је значи као шума нека, ливада, нисам барем ја видео кућу ниједну ту. Са леве стране било је овако једна кућа, с десну страну тај «БМВ», с леве стране је огромна једна кућа и ту су била два трактора, те избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и ви где се заустављате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ту сам се зауставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој, у тој првој кући коју видите?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Није у кући него крај куће значи ту сам се зауставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има ту кућа у том дворишту?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Колико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућа, је ли то једна кућа и помоћни објекти?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, има више ја мислим, можда има и двије чак, али није, то као да је од једног домаћинства само нешто направљено, то је иза овако куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је ту људи?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Али нисам тамо пролазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ту људи? Је ли има ту људи?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Има, па има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Два трактора значи, па једно 20 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има међу њима деце?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па има, додавао асм воду већ сам вам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико на пример деце, колико људи?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам стварно, можда двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тукао ту неко неког човека?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Тукао, не да сам ја видео. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко одвео неке мушкарце?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Ја сам све размишљао али не могу тачан, пет је било најмање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет мушкараца је неко из те групе одвео.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Значи најмање, јесте, повео и повео тога бркове је имао тај човек знам да је галамио на њега да му да кључеве од «БМВ-а», због тога то говорим, због тога сам запамтио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико је ту Ваших припадника из ваше јединице?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Био сам ја са овим што сам дошао, била су рекао сам већ дао сам изјаву тројица која су одвела и не могу да се сјетим да ли је још неко био и ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да ли је још неко?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не могу стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте Ви ту били?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Нисам дуго, можда једно пет минута јер се изгаламио на мене гдје сам до сада и када сам му рекао да сам отјерао неки «ауди» онда је дигао стварно фрку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте отишли?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да. Отишао сам лијево пут, значи та кућа гдје су они њих повели је била могу вам објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је са Ваше десне стране?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте, исто је неки путањ био са десне стране, па кућа је била та са десне стране, а ја сам лево крај ове велике гдје су они стајали у двије, та два трактора, има један путањ крај те куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте отишли пешице или колима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Јесте, директ излази се значи у Захаћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешице или колима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешице или колима?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Пешице, пешице, оставио сам ауто и ту сам га нашао касније, ауто кад сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Продужио сам, видео сам можда три, четири куће са леве стране, са десне није ништа било, тек када сам дошао близу Захаћа, то сад говорим јер прије нисам знао, мислио сам све да је Захаћ, када сам дошао близу Захаћа сјећам се добро биле су три четири куће удаљене са десне стране од пута и тај пут се као губио, а лијево био је један асфалтни пут уз брдо са којим сам се попео и рекао сам видео сам ту Вука већ шта је кога је одвео, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете да сте видели, у истрази, да је он одвео неке људе, а овде кажете да га видите када излази и каже «побио сам чак и краве»?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Видите ја прво да је он водио те људе вјерујте ми да му ја не би дао да то уради, не би му дао да то уради, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви нисте видели да их он одводи него када је изашао.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не, него је рекао он то знам због чега да ли да испадне херој, да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте видели уопште свеукупно по Вашој процени тада цивила у селу?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Све скупа да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у тој првој кући кажете 20-так, ти трактори.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам. Не знам, па ту их није било 20, а овамо сам видео где сам Кастратовића срео па не знам није, можда их је било ту једно 50, не знам ни толико да их је било, да ли су неки отишли да ли су, не знам, јер ја сам већ касније, Мртви је већ ту био стигао са ципом на то мјесто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а када сте видели Кастратовића, где је он био Кастратовић?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Немам појма, са мном није сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је тога дана, да је тога дана слава, не знате?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Не знам, ја Михољдан славим тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте одговорили, тужилац каже да Вас нисам саслушала, извините ако сам Вас прекинула, када сте видели Кастратовића?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па тада у Захаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд знате сад не знате да је ово Ћушка, а знате да је ово Захаћ?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па зато што сам се упознао сада јер сам мислио да је то све Захаћ, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сада разделяјете ту границу између та два села.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па знате како, видите сад ћу вам објаснити врло лако, са десне стране то прво село гдје сам ушао то мора да буде Ћушка, јер је значи Ћушка прва са десне стране, а Захаћ ишли смо значи до то је било после подне ја не знам сад не могу тачно да се сјетим, али после подне је сигурно било, зато што је сам крај акције, по томе вам кажем да знам и ту сам, гробље никако нисам видео оданде, никакво гробље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви били тамо?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Џе у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свеукупно, у тој акцији?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Врло кратко. А у акцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па док се није завршила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да али кад се завршила?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Можда од 8 па да ли је 12, 1, 2, 3 вјерујте ми не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како поподне, а шта је сад поподне?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Па поподне је после 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али када сте видели Кастратовића?

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Крај акције, ја сам се са њим поздравио и он је устао и добро се сјећам неке жене су га звале и он је отишао код тих жена, оне су се исто нешто као и он презивале немам појма, отишао је код њих и каже срамота ме је када сам му ја рекао скини капу то, не знам ради чега то причам али ето можда ће бити важно и каже немој молим те срамота ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте већ рекли немојте то понављати молим Вас.

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Да, ето ништа не знам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати. Наставићемо сутра отприлике ово сада гледам, можда ћу сутра имати још пар питања, али то је то што сам ја имала да Вас питам па ће сутра да наставе остали браниоци и оптужени. Да ли можемо некако да се договоримо да се договоримо да ли ћемо сутра целог дана за оптуженог да одвојимо време или сутра имамо две сведокиње које су стигле, то су сведокиње Ифете Чеку и Зелфије Гаши, да ли да неку од њих позовемо за овде поподне или не? Браниоце прво и оптужене. Вратите се Ви на место. Нико ништа не каже, добро. Онда сада још да вас обавестим сутра ћемо почети да радимо касније због тога што сутра истражни судија организује препознавање ове тројице оптужених који нису били у том првом наврату ту, за значи оптужени Николић Милојко, Обрадовић и овај Момич Ранко и то сутра у пола 3, ове две сведокиње, односно оштећене Ифете Чеку и Зелфије Гаши. У том смислу њихови браниоци и остали браниоци ко хоће овде у ову судницу за препознавање у пола 3, па ћемо ми у том смислу да почнемо овде да радимо у 3. Од 3 да почнемо истражни судија каже да му је довољно 15 минута, 15 минута пола сата то је то и онда да ми почнемо у 3. Препознавање у судници оној судници 5, овде у згради суда.

Данашњи претрес је довршен. Наставиће се сутра 27.09. у 15 часова стим што су оптужени и браниоци, тужилац и пуномоћници обавештени о препознавању које је заказано за сутра.

Довршено у 18,55.

Записничар

Председник већа-судија